

ZPRAVODAJ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

2 BŘEZEN / DUBEN 2017
54. ROČNÍK
15 Kč

JIVÍNSKÝ ŠTEFAN 2017

Starosta města Sobotka Ing. Lubor Jenček – foto: M. Žantovský

Obec Dětenice se 25. února 2017 stala v letošním roce poprvé centrem velké kulturní události. Zvědaví čtenáři již asi tuší, že v dubnu se v Dětenicích sejdou historici i ze zahraničí, aby vzpomněli významného místního rodáka, Václava Chaloupeckého. Ale zpět k únorovému dni, jehož smutně politický význam se snaží již přes dvacet let přebít laskavá akce udílení cen za celoživotní přínos kultuře a za kulturní počín roku, Jivínský Štefan. Díky nominátorům i hodnotitelům patří Sobotka již řadu let k často jmenovaným adeptům na ocenění. Zaslouženého úspěchu se před šesti lety dočkali organizátoři Šrámkovy Sobotky v kategorii dlouholeté. Letos se na horní stupně ocenění v této kategorii dostala Vlastenecko dobročinná obec

baráčnická pro Sobotku a okolí, obdivovaná pro svou neutuchající snahu o udržování tradic, rozvíjení kulturních aktivit a reprezentaci krásných krojů. Nelze popsat veškeré stránky života soboteckých baráčníků, ale i ve dálejších okolí o nich vědí a uznávají jejich nápaditost a vytrvalost, a proto jsme jim vděční za reprezentaci dobrého jména Sobotky a přejeme jim i do dalšího působení hodně energie a dobrých nápadů. V kategorii počín roku se objevilo také několik kandidátů ze Sobotky, kteří byli navrženi za zajímavé nápady uskutečněné v roce 2016. Ruka Osudu vybrala losem jako vítěze z více jak stovky nominovaných akcí obnovu skulptury v soboteckém parku, a tak dovršila letošní veleúspěšné tažení soboteckých kandidátů. Nepochybně

je to krásný úspěch a je pěkné, že cenu přebíral přímo pan starosta, původem z Dětenic, že přebírání ceny téměř nestihl, protože se účastnil jiné kulturní akce v Čálovicích. Masopustní obchůzka v Čálovicích bude určitě příští rok me kandidáty na ocenění za počín roku 2017 v hranicích bývalého okresu Jičín a těšme se, že pokud si pro možný zisk sošky Jivínského Štefana pojede příští rok do Hořic, kde se bude Štefan konat, opět přímo pan starosta, mohl by být podobně úspěšný jako letos. Rok 2017 tedy začal pro Sobotku vítězně. K půvabné řezbě manželů Lhotákových z roku 2011, hrdě vystavované v kulturním středisku, a k loňskému ocenění Marie Sekerové za dlouholetou činnost v kultuře, přibyla další radost. *Dagmar Faměrová*

OBSAH

Jivinský Štefan 2017

RADNICE INFORMUJE 3 – 5

Sloupek šéfredaktorky
– Několik vět o Zpravodaji 6

Poděkování 6

Nová turistická sezona
klepe na dveře 7 – 8

Jarní novinky z Informačního centra 8

Šolcův statek zahajuje 9

Fenomén Východočeského
loutkářství 9

BARÁČNICKÉ OKÉNKO 10

Taška 11 – 13

Spolek
Přátelé Markvarticka Z.S. děkuje 14

ŠKOLNÍ STRÍPKY 14 – 16

Základní umělecká škola 17

ZPRAVIČKY ZE ŠKOLIČKY 17

SPORTOVNÍ RUBRIKA

– Zapadlá vzpomínka
na jednu Šibřinku 18 – 19

Knihovna 19 – 20

Do Sobotecké knihovničky 20 – 21

Co přináší ke čtení
OJKT 1/2017? 21

SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ 21 – 25

Na rozloučenou
s kardinálem M. Vlkem 21

Na rozloučenou 22

Kulturní kalendář 23

Blahopřejeme 23

Malá gratulace k devadesátinám 24

Opustili nás navždy 25

Kulturní a společenské akce
v Sobotce a okolí 26

Kolo ze sbírek soboteckého muzea bylo patrně vyrobeno firmou Bayliss Thomas and Co., má značku Excelsior – foto: I. Jalovecká

Jaro v Českém ráji – foto: J. Douša

Knihovna, uvedení dětské knihy Pajda a Papulka. Vlevo prom. historik K. Bílek a autorka – rodačka ze Spyšové, paní M. Kovářová – foto: Z. K. Marek

Vlastenecko dobročinná obec baráčníků a jejich „Klobouková party“ – foto: K. Hořáková

RADNICE INFORMUJE

REKONSTRUKCE ULICE NA CELNÉ A SILNICE NA PODKOST

V pondělí 3. 4. začala druhá etapa rekonstrukce silnice III/27935 Sobotka-Podkost, tedy úseku z ulice Na Celné v Sobotce na křižovatku do Libošovic. Investorem je Královéhradecký kraj prostřednictvím Správy a údržby silnic Královéhradeckého kraje, a.s. a zhotovite-

lem Colas CZ, a.s. **Termín realizace: 3. 4. 2017 – 11. 6. 2017** (předpoklad).

Tato rekonstrukce bude znamenat úplnou uzavírku silnice v uvedeném úseku. Oficiální objízdná trasa do Libošovic vede přes Horní Bousov – Dobšín – křižovatku „Pomníky“ – Dobšice. Alterna-

tivně lze použít i cestu přes Mladějov a Roveň. V ulici Na Celné se zároveň se silnicí bude rekonstruovat i chodník ke hřbitovu. Aktuální informace o průběhu rekonstrukce budou zveřejňovány na www.sobotka.cz a prostřednictvím mobilního rozhlasu.

SPORTOVNÍ AREÁL

Město Sobotka se na konci roku 2016 stalo majitelem sportovního areálu a současně podalo žádost o dotaci na MŠMT na celkovou revitalizaci (atletický ovál, víceúčelové hřiště s umělým povrchem, závlahový systém pro fotbal a tenis, nové hřiště plážového volejbalu, přepracování tenisových kurtů). V polovině března jsme se dozvěděli, že vražděný poměr 1:20 (1000 podaných žádostí a z toho jen 50 schválených) byl nad síly našeho projektu. Může se nám to zdát nespravedlivé (jako zbývajícím 949 odmítnutým žadatelům), ale taková

je realita. Podali jsme obratem MŠMT oficiální žádost o sdělení výše našeho bodového zisku, kterého jsme během hodnocení žádostí dosáhli. Nezbyvá než pracovat s fakty. Po diskuzi na březnovém zastupitelstvu a zhodnocení rozpočtových možností (stavíme v tomto roce za vlastní peníze) byl zvolen následující postup: Revitalizace areálu se zahájí tím nejpotřebnějším – fotbal, atletika, víceúčelové hřiště a zrealizuje se tak v tomto roce zhruba 70% objemu prací na sportovních plochách. Zahájení prací je plánováno na 11. 6. 2017, aby se tak

většina letošní etapy kryla s fotbalovou přestávkou a před zahájením nové sezony (cca konec července 2017) byl areál provozu schopný minimálně pro potřeby fotbalu.

Dokončení areálu – tj. nové tenisové kurty, hřiště pro plážový volejbal, workoutové hřiště, oplocení, osvětlení, mobilniář ... se tak posune minimálně o rok. V každém případě garantujeme dotažení věci.

Mimo samotné sportoviště se pracuje i na projektové dokumentaci na přestavbu tribuny a budovy šaten, ubytovny a zázemí areálu. S rekonstrukcí této budovy, která je ve špatném technickém stavu, je počítáno v roce 2018. V průběhu letošního března byl areál vyčištěn od přerostlých topolů, nevhodně vysazených smrků, olší a další náletové zeleně, což je nutná podmínka pro jeho rekonstrukci i pro rozšíření o další sportoviště.

Závěrem je nutné říci, že na základě neoficiální zprávy z MŠMT bude možné údajně kolem 15. 6. 2017 podat znovu žádost o dotaci (takové druhé kolo s vyhodnocením zhruba na konci 09/2017). Pokud k takovéto dotační výzvě dojde, rozhodně ji využijeme. Údajně budou práce zrealizované v roce 2017 uznatelnými do této dotační výzvy. O dotaci samozřejmě požádáme i na dokončení areálu v rámci výzev na další rok.

foto: Z. K. Marek

MYSLIVNA POD HUMPRECHTEM

Tento objekt se za posledních 60 let nedočkal jakékoli podstatnější investice a jeho stav tomu odpovídá. Jedná se o kulturní památku a město jako vlastník je povinné se o takový objekt postarat. S ohledem na velmi špatný stav statiky celé jižní části jsme nechali zpracovat projektovou dokumentaci na statické zajištění objektu, požádali o dotaci prostřednictvím ORP Jičín, která byla úspěšná a 50% nákladů tak bude financováno ministerstvem kultury.

V tento moment máme uzavřenou smlouvu s dodavatelem těchto prací, které budou v objemu cca 700 tis. Kč bez DPH zrealizovány během jara a léta 2017. Dovolíme si na tomto místě vyzdvihnout velmi operativní přístup ze strany pracovníků oddělení státní památkové péče Městského úřadu v Jičíně, jejichž závazné stanovisko bylo jedním z podkladů k žádosti o dotaci. Je nutné si uvědomit, že se jedná pouze o statické zajištění a nikoli celkovou opravu, ta je předmětem následných stavebních sezon.

foto: D. Faměrová

PARKOVÁNÍ NA NÁMĚSTÍ

Určitě jste z dříve zveřejněných článků zaznamenali záměr zavést na turistickou sezonu systém zpoplatnění parkování náměstí Míru v Sobotce. Aktuálně probíhají legislativní kroky k možnosti umístění potřebného dopravního značení na vjezdech do náměstí, jednáme s provozovateli parkovacích automatů a řeší se možnosti vymáhání pokut za ne-

respektování tohoto systému (správné řízení bude probíhat na odboru dopravy MěÚ Jičín). V současné době to vypadá tak, že systém bude spuštěn na prahu letních prázdnin. Předem samozřejmě proběhne v dostatečném předstihu informační kampaň. Primárním důvodem není výběr samotného parkovného, ale redukce počtu déle stojících aut. Systém

bude nastaven přátelsky. Není účelem státí se vězni ve vlastním městě. První hodina bude tak zcela zdarma (nulový parkovací lístek z automatu, případně parkovací hodiny za oknem). Parkování za účelem nákupu nebo jiného krátkého úkonu není dle našeho názoru nutné vytěšňovat. Jakmile budou veškeré podrobnosti vyjasněné, budeme veřejnost obratem informovat na všech městských informačních kanálech.

VÝMĚNA OKEN V BUDOVĚ SPOŘITELNY

V průběhu letošního roku dojde k výměně oken v budově spořitelny. Po loňském přízemí přijdou letos na řadu okna ve velkém i malém sále spořitelny, okna na schodišti, ve foyer

i okna v prostorách ZUŠ v 1. a 2. nadzemním podlaží. Mimo to budou reparaovány i oboje vchodové dveře.

Akce v hodnotě 1 865 675 Kč bez DPH je z cca 50% dotována minister-

stvem kultury prostřednictvím programu regenerace městských památkových rezervací a zón. Termín realizace je stanoven od 1. do 30. 6. 2017.

MOBILNÍ ROZHLAS

Připomínáme občanům možnost registrace ve službě **Mobilní rozhlas**. Jedná se o komunikační kanál, pomocí kterého můžete dostávat informace o krizových situacích jako jsou odstávky energií či vody, informace o dění ve městě, informace o dopravních uzavírkách ve městě, pozvánky na kulturní a společenské akce, informace o ztracených

psech apod. Informace obdržíte formou SMS, emailu nebo hlasové zprávy zaslané na váš telefon. Výhodou tohoto systému je jednoznačně to, že na rozdíl od klasického rozhlasu se informace dostane ke všem, kdo se do systému přihlásí, tedy i k těm, kteří zrovna nejsou v Sobotce, a navíc je uložena v telefonu, takže se k ní lze kdykoli vrátit a přečíst si ji znovu.

Internetový registrační formulář je na adrese sobotka.mobilnirozhlas.cz nebo lze vyplnit registrační leták, který je k dispozici na podatelně městského úřadu a v městském informačním centru.

Služba Mobilní rozhlas je poskytována občanům **zdarma**.

Ing. Lubor Jenček, starosta
Bc. Jan Janatka, místopředseda

ODPADOVÉ OKÉNKO

V druhém ze série článků na téma nakládání s odpady v Sobotce se zaměříme na třídění odpadů.

Nejen že třídit odpad ukládá zákon a obecně závazná vyhláška města, je to pro občana i ekonomicky výhodnější. Snižuje si tím množství směsného komunálního odpadu, který je zpoplatněn podle velikosti popelnice a četnosti svozu. O poplatcích ale budeme hovořit podrobně někdy příště.

Jestliže nám v domácnosti „vznikne“ nepotřebná věc, kam ji odložit? Kam správně patří? Někdy stačí laický pohled, někdy pohmat, někdy je rozlišení druhu odpadu složitější. Většina čtenářů již alespoň slyšela, že existuje zavedené značení tříděného odpadu. Každý obal by měl být označen recyklačním symbolem, který říká, z jakého materiálu je obal vyroben. Jde o symbol tří šipek vzájemně propojených do trojúhelníku. Symbol je poté doplněn písemným nebo číselným kódem (dále jen „označení“). Kdo by si to ale všechno pamatoval? V následném rozboru tedy zmíníme jen ty nejběžnější nebo nejpodstatnější. Zvědavý čtenář si jistě dokáže vyhledat na internetu veškeré podrobnosti.

Snad se v Sobotce nenajde nikdo, kdo by nevěděl, že po městě i v jednotlivých částech (vesnicích) jsou rozmístěna stanoviště různě barevných kontejnerů.

Modré kontejnery jsou vyhrazeny na papír. Patří sem noviny, časopisy, kancelářský papír, reklamní letáky, knihy (jen bez tvrdých desek), sešity, krabice, kartón, další papírové obaly (např. sáčky). Rozhodně sem nepatří mokrý, mastný a podobně znečištěný papír, kopíraky, tvrdá vazba z knih, voskovaný papír, použité papírové pleny a jiné hygienické potřeby, použité papírové kapesníky, ubrousky, obaly ze směsi papíru a jiného materiálu (např. tetra-pak) apod. Tyto kontejnery mají povětšinou úzký vkladací otvor. Důvod je prostý. Papírová krabice nerozložená „naplacato“ otvorem neprojde a ně-

kolik málo krabic by tak nemělo naplnit celý kontejner. Bohužel jsou mezi námi tací, kteří toto dosud nepochopili. Pokusí se tedy víko kontejneru otevřít. Někdy se to povede a několik krabic plných vzduchu letí do kontejneru, který se rázem zaplní, a další příchozí již nemá papír kam odložit. Někdy se víko kontejneru otevřít nepovede a krabice „upadnou“ prostě na zem. Přece nebude dotyčný krabici rozkládat nebo dokonce sešlapávat, to je moc práce.

Žluté kontejnery slouží výhradně na PET lahve (označení PET nebo I). Patří sem sešlápnuté nebo jinak smáčknuté PET lahve všech barev, velikostí a tvarů. Nepatří sem lahve vyrobené z jiných plastů, kelímky od jogurtů, sýrů, pomazánek, sáčky, folie, obaly od domácí drogerie, apod. Protože je to poměrně časté, určitě si někteří čtenáři všimli, že byla ve žlutém kontejneru vyhozena igelitová taška s obsahem cca pěti nesmáčknutých PET lahví. Kdyby předešlý majitel lahví trochu přemýšlel, lahve smáčkl, vejde se mu jich do tašky mnohem víc. Pro někoho to je ale stále velký problém, stejně jako lahve do kontejneru vysypat a tašku dát tam, kam patří. Často jsou také v kontejneru k vidění plastové kanystry nebo jiné plasty. Pro úplnost je třeba konstatovat, že jsou obce a města, kde jsou skutečně žluté kontejnery určeny pro veškeré plasty, a proto ti, kdo se do Sobotky přistěhovali nedávno, nemusí vědět, že

v Sobotce jsou od počátku pouze na PET lahve. To je dáno systémem svozové firmy.

Bílé kontejnery jsou určeny pro čiré sklo. Patří sem čiré skleněné lahve bez kovových uzávěrů a čiré sklenice bez víček. Nepatří sem barevné skleněné lahve, tabulové sklo, drátěné sklo, automobilové sklo, keramika, porcelán, zrcadla, žárovky, zářivky, lahvičky od léků apod. Ano, čtete správně. Tabulové sklo sem nepatří, přestože je na pohled čiré! Může za to jeho chemické složení.

Zelené kontejnery jsou určeny pro sklo barevné, tedy barevné skleněné lahve bez kovových uzávěrů a tabulové sklo. Nepatří sem čiré skleněné lahve, drátěné sklo, automobilové sklo, keramika, porcelán, zrcadla, žárovky, zářivky apod. Na některých stanovištích nenajdete bílý kontejner na čiré sklo, ale pouze zelený. Pak i čiré sklo patří do tohoto kontejneru.

Abychom čtenáře příliš neunavili, další způsoby třídění si necháme do dalšího čísla ZŠS. Již první článek přinesl určité ohlasy čtenářů, kteří se začali obracet na redakční radu s dotazy nebo náměty. Ano, přijďte se svými dotazy, připomínkami nebo náměty na MěÚ, úsek životního prostředí, nebo je předejte v infocentru. Na některé dotazy můžeme odpovědět přímo, na některé můžeme odpovědět v některém z dalších článků a nad náměty se můžeme společně zamyslet.

Ing. Jaroslav Šourek, tajemník

Ing. Tereza Turčinová, úsek ŽP

foto: R. Vokounová

NĚKOLIK VĚT O ZPRAVODAJI

Náš Zpravodaj Šrámkovy Sobotky je čten nejen v místě svého původu, ale i daleko od něj. Ne že by ty čtenáře odjinud zajímala sobotecká komunální témata, jako co se tu staví, jak se změní organizace města, co se kupuje, jaké jsou změny v dopravě, kdo zemřel, které osobnosti z dávných let i z přítomnosti mají výročí, kolik se bude platit za odpady, co tu bývalo a už není, co se zlepšuje, co připravuje, něco o činnosti a historii spolků a organizací a podobně. To zajímá a jistě rádi to čtou sobotečtí občané, aby věděli, jak o ně a jejich město pečují zvolení zástupci na radnici. Co tedy čtenáře odjinud a i mnohé sobotecké zajímá? Psala jsem a píšu na to téma víc než často: Sobotka není obyčejné město zapadlého regionu. Sobotka každoročně hostí známý a potřebný i slavný literární festival, festival českého jazyka, neboť je rodným místem Fráni Šrámka. A to jméno se uložilo nejen do základu festivalu, ale spojilo se se samým městem a Sobotka bez Šrámka by rychle ztratila svůj punc. Důsledkem je, že časopis rád a také vlastně musí přinášet „šrámkovské“ články a publikace, aby všichni věděli – nejenom vedení města a jeho občané – že se ten slavný erb neztratil, ale že žije a Sobotka s ním. Nesmířit se s tím znamená ublížit městu. A tak náš Zpravodaj je listem sobotecké městské obvyklosti i městem Šrámkovým s jeho ohlasem v názvu. Zpravodaj je jako takový čten doma i daleko od města. Ano, Sobotka má i další erb, dnes turistický, dědičný dar od Humprechta Černína, který zámek postavil jen pro sebe, svou osobní po-

třebu. Máme rádi tento zděděný šperk. Ale Šrámek tu se Sobotkou žil a tvořil to, co se citově dotklo celého národa. Šrámek je náš vlastní, a dokud ho budeme ctít a připomínat národu, bude stále slavný a známá zůstane i jeho Sobotka. A to si každé vedení města i jeho obyvatelé uvědomují, protože nechtějí ze Sobotky udělat neznámou lokalitu, kterou okolní, dnes už bohatší a rostoucí lokality, lehce zastíní.

Jak se časopis líbí doma, to se dozvídám přímo od lidí na ulici, tedy od těch, kdo nejsou zrovna zaujati Šrámkem a literaturou a co festival pro město znamená, snad aspoň tuší. Snažím se organizovat jeho náplň pružně, vymyslím nové rubriky a ráda bych nejen slyšela, ale i viděla psané připomínky a návrhy, co přidat. V prvním čísle tohoto roku jsem ve svém sloupku šéfredaktorky psala o různých změnách a doplňcích v náplni, které v redakční radě a také spolu s vámi chystáme. Podívejte se prosím, ještě jednou, na to. První číslo bylo ovšem ve znamení 140. výročí Šrámkova narození a jsem ráda, že jsme titulní stranu mohli ozdobit novou originální básní, věnovanou Šrámkovi. Nevzpomínám si na jiné podobné citové vyznání. A to je letošní rok i 65. výročí jeho úmrtí. Obvykle se po vyjití čísla se šrámkovským tématem sem tam ozve telefon s pochvalou či poděkováním, teď jich bylo hodně, e-mailů i dopisů, o některá vyjádření jsme pro porovnání i požádali, vždy s velice kladným ohlasem. Psali nám kmenoví účastníci i nadšenci pro Šrámkovu Sobotku a neuvést jména, mohlo by přivádět k pochybnostem. Já jen namát-

kou uvedu několik jmen, jejichž uznání velice těší:

RNDr. Zdeněk Mrkáček (šéfredaktor OJKT), JUDr. Jaroslav Veselý (přední kulturní pracovník Jičina), Mgr. Jana Dumková (ředitelka muzea Mnichova Hradiště), MUDr. Václav Franc (tajemník Východočeské obce spisovatelů), doc. PaedDr. Ladislava Lederbuchová (Ped. fak. Univerzity Plzeň), Mgr. Jana Knapová (ředitelka základní školy v Sobotce), Pospíšilovi (Libošovice) a další. Ale nejvíce nás potěšily dva osobní dopisy. První od básníka Českého ráje Josefa Brože, který pochválil časopis a upozornil na to „Kdo tak proslavil to malé městečko v Českém ráji, že je známé v celé naší vlasti? Prece její básníci!“ Víc než příznivě básnický rozebral verše Josefa Jindry na titulní straně a připomněl, že Sobotka má v něm svého dalšího básníka. V druhém dopise dlouholetý účastník Šrámkových Sobotek Mgr. Zdeněk Smiřický, předseda Vlastivědné společnosti Žerotín Dřevohostice, ve svém příspěvku časopis velice chválí a doslova píše na mou adresu Musím Vám s čistým svědomím sdělit, že se pod Vaším vedením kvalita Vašeho zpravodaje mimořádně zlepšila, a to nejen po grafické stránce, ale i po stránce obsahové. „Vím, co říkám a vím také, co to dá obětavé práce, protože jsem několik let řídil náš dřevohostický kulturní zpravodaj“. Pochvala je jistě příjemná věc, já řídím časopis ráda a ještě raději přijímám návrhy od Sobotáků i odjinud, které povedou k dalšímu zlepšení časopisu.

Pavlaína Havlová

PODĚKOVÁNÍ

Dovolu mi, abych touto cestou poděkovala panu Zbyňkovi Krámkovi za jeho práci v redakční radě Zpravodaje Šrámkovy Sobotky. Za jeho cenné

rady z oblasti fotografování a fotografií, hlavně za jeho velkou vzácnost, obsáhlý a nevyčerpatelný archiv fotografické dokumentace ze Sobotky a jejího okolí. Panu Krámkovi děkuji a přeji hodně úspěchů v jeho koníčku i v soukromém

životě. Budu velice ráda, když naše spolupráce bude na externí a přátelské rovině pokračovat, věřím, že fotografie pana Krámka budou obohacovat náš časopis i v budoucnu.

Za redakční radu Pavlaína Havlová

NOVÁ TURISTICKÁ SEZONA KLEPE NA DVEŘE

Letošní turistická sezona právě začíná! Otevírají se dveře hradů a zámků, k návštěvám lákají kulturní památky, muzea, výstaviště a různá zábavní a sportovní centra. Nejinak je tomu i u soboteckého zámku Humprecht a u nedalekého hradu Kost.

...a tak jsme se tam vyjeli podívat.

Nejdříve jsme se „na slovíčko“ postavili u PhDr. Dagmar Faměrové, kastelánky loveckého zámku Humprecht.

Paní kastelánko, jaro už nastoupilo svoji vládu a s ní začíná nová turistická sezona. Jaké novinky a akce nás čekají v letošním roce a co nám přinesla letošní zima?

„Končíme se zpracováním dlouhodobého projektu na celkovou rekonstrukci objektu zámku, abychom mohli čerpat finance z fondů Evropské unie a nyní jsme nuceni čekat na schválení či neschválení dotace, případně výše dotace. Pokud nám finanční podpora nebude poskytnuta v plném rozsahu, jak je navrhováno v projektu, budou nadále prováděny opět pouze dílčí opravy. Nic většího nám neumožní omezený finanční limit.“

V okolí zámku jsou na první pohled patrné změny v úpravě zeleně. Budou i nadále další úpravy pokračovat?

„V zimním období byla realizována další a domnívám se, že nutná etapa údržby okolí. Bohužel se nestačilo udělat všechno. Potřebovala bych, aby se tady pracovalo každý den“.

Vypůjčili jsme si kalendář akcí pro letošní rok a z velkého výběru akcí vás nyní můžeme o několika vybraných stručně informovat.

V sobotu 3. června se v 18 hodin uskuteční zahájení celoroční cyklistické výstavy DOBRODRUŽSTVÍ CYKLISTIKY pořádané pod záštitou časopisu Cykloturistika a ve spolupráci s Regionálním muzeem v Kolíně, které je hlav-

ním garantem výstavy. Expozice bude instalována ve druhém patře zámku.

O radosti, kterou přináší jízda na kole, pohovoří šéfredaktorka výše jmenovaného časopisu, Mgr. Slávka Chrpová.

O měsíc později, **26. července**, je pro návštěvníky na 19. a 21. hodinu připravený literárně-hudební pořad s názvem **Proč půlměsíc? Šlechtic na cestách mezi východem a západem.**

Pořad, který se uskuteční pod záštitou rodiny Czernin z Dymokur, je oslavou 80. výročí instalování půlměsíce na špičku Humprechtu. Právě v tento den byl usazen 3. půlměsíc (poprvé usazen v roce 1829).

V programu, který je sestaven z autentických dokumentů a dobové hudby, účinkují Radek Hanuš – cembalo, Jana Vávrová – fagot/flétny, Jitka Břízová Koláčná – housle, Veronika Vildmanová – zpěv a Kamil Šisler (Heřman Czernin z Chudenic). Dramaturgie Eva Chodějovská – Bílková.

Celoročně je v podkroví zámku k zhlédnutí nainstalovaná výstava Tramping v Českém ráji. O dalších akcích se dozvíte na www.humprecht.cz.

Počasí k nám nebylo zrovna přívětivé, na hrad Kost jsem dorazila za silného deště, ale Jan Macháček, místní kastelán, na mne čekal.

... a i zde jsme začali stejně:

Pane kasteláne, rovněž Vám pokládáme stejnou otázku – jak proběhlo zimní období a co máte připraveno

pro návštěvníky hradu na letošní sezonu?

V letošní zimě, resp. na přelomu let 2016 a 2017, došlo pouze k drobným stavebním úpravám, které můžeme označit vlastně za běžnou údržbu prostor hradu. Došlo k opravě bývalého malého mlýna, který je hned pod hradem. Byla provedena výměna střešní krytiny. Původní střešní krytina byla nahrazena krytinou šindelovou, současně byla vyspravena vazba a roubení stavby.

Původně jsme zamýšleli opravit ještě střechu na části pivovaru, ale vzhledem k letošní zimě, dlouhotrvajícím velkým mrazům a přivalům sněhu, došlo ke zpoždění prací a celý projekt ještě není ukončen. Stihneme tedy jen polovinu opravy, do druhé se pustíme až na podzim letošního roku.

Od stavebních prací tedy, prosím, přejdeme k připraveným akcím letošní sezony. Na co se můžeme těšit?

Celá sezona je programově nachystaná, kalendář akcí jsme už vydali i tiskem a rozeslali do informačních středisek.

Sezona začne o letošních Velikonočních, návštěvníky čeká velikonoční výzdoba, prohlídka bude i tematicky zaměřena na tyto svátky, nezapomeneme na velikonoční zvyky. Snažíme se oživit naši expozici černé kuchyně – rádi bychom nabízeli naše domácí pečené koláče atd. Nevím, zda se nám to z časových důvodů povede do Velikonoc, ale o Vánocích budete moci určitě ochutnat.

Stěžejními letními akcemi jsou Historické slavnosti, které probíhají na začátku července a začátku srpna.

Letos jsou pro návštěvníky připravené noční prohlídky, při kterých se setkáme s novým příběhem. Tentokrát se setkáme s hrabětem Lobkowiczem při výstavbě místního pivovaru. Noční prohlídky máme naplánované na polovinu července a srpna.

Větší novinkou hlavní sezonní je „Kejklířský festival“ – akce, která se uskuteční poslední víkend v červenci. Kejklíři a jejich umění patřilo ke středověku, takže nebudou chybět ani tady. Svě umění předvede asi 5 kejklířských skupin, program obohatí různé kapely, nebude chybět ani šerm, sokolnictví a další zajímavosti. Návštěvníci si dokonce budou moci vyrazit či vytisknout pamětní plakátku.

Na konec června máme naplánováno již tradiční divadelní léto mladoboleslavského divadla. Kdy a jaké hry budou na programu, se dozvíte z našich webových stránek (www.kost-hrad.cz).

Předposlední akcí je už také tradiční Slacklinový festival (v našem překladu provazochodectví) ve dnech 30. 9. – 1. 10. 2017. V těchto dnech budeme na Kostě hostit sportovce nejen z celé Evropy, ale i z jiných neevropských zemí a Ameriky.

Naposledy pak otvíráme na Vánoce (26. 12. – 31. 12.), a to už se můžete těšit určitě na nějaké speciality naší černé kuchyně. Po celém hradě bude vánoční výzdoba, nazdobené stromky a návštěvníkům se budeme snažit přiblížit

vánoční zvyky. Chceme ukázat, že jsme historicky nezačínali na křesťanských svátcích, ale na keltských a germánských zvycích.

Zvědavost mi nedá a ještě bych se ráda vrátila ke zmiňovanému malému mlýnku, který je v těsné blízkosti hradu a září jeho nově opravená střecha. Můžete mi něco o něm říci?

Je to budova bývalého vodního mlýnu, na který byl vedený náhon z Bílého rybníka. Mlýn byl určen pro hradní sýpku. Tato budova ztratila svůj význam již před mnoha lety, už se tady nemlelo obilí ani za První republiky. Budova sloužila jako nájemní domeček, potom jako ubytovna pro hradní průvodce. Asi před 5 lety šla celá stavba do rekonstrukce, byla odstraněna její vlhkost, byla vyřešena oprava celého roubení, které se rozpadalo. Letos došlo také na střechu, která byla od minulé rekonstrukce v devadesátých letech poměrně zdevastována, a na její přeložení se po-

Pohled od občerstvení na hradě Kost

užil štípaný šindel. I nadále bude budova mlýnu sloužit jako nájemní domeček, tentokrát pro zaměstnance restaurace.

Velké změny nastaly i v okolí hradu, kde byla vykácena řada stromů. Co mi k tomu povíte?

V zimním období byla výrazně upuštěna hladina rybníka Obora, aby mohlo dojít ke kompletnímu čištění břehů. Došlo nejen ke kácení některých vzrostlých stromů, ale i k vytažení stromů padlých do vody. Na březích bude následně provedena výsadba. Tady v okolí se jedná o hospodářské lesy, takže je průběžně prováděna obnova dřevin. Břehy budou ještě čištěny od akátových dřevin.

Pevně věříme, že se nám podaří získat finanční prostředky na kompletní vyčištění a odbahnění rybníků Obora, Černý a Bílý rybník. Tím by se měla vrátit původní hodnota jmenovaných vodních nádrží.

Ilona Jalovecká

JARNÍ NOVINKY Z INFORMAČNÍHO CENTRA

Jaro už tiše ťuká na dveře a v Městském informačním centru se jako první vlaštovky začínají objevovat i první turisté. A jak by také ne! O krásách našeho města a okolního kraje se již v únoru rozepsali na stránkách časopisu Venkov, který je možné si zapůjčit v Městské knihovně Fráni Šrámka. Do nové sezony vstupujeme s nabídkou prvního vydání publikace Archeologie kraje básníků od historika, pana Jiřího Waldhausera. Možná si někteří z vás vzpomenou, co vydání této kni-

hy provázelo... A tak nesmíme hledat to, co v knize není, ale vážit si nových, zajímavých informací o našem nádherném kraji s dlouholetou historií. Další nabídkou MIC bude magnetka s motivem naší nejmladší kulturní památky – Dům pod půlměsícem od Claudia Parmiggianiho.

Za renovaci této památky bylo město Sobotka oceněno cenou Jivínského Štefana. Pro vaše děti má Městské informační centrum stále v nabídce krásné dětské knihy, bohatě ilustro-

vané. Dne 24. 3. 2017 nás navštívili vaši prvňáčci a druháčci, aby zjistili, proč ve městě informační centrum existuje a jaký má smysl. Městské informační centrum se těší nejen na turisty, kteří se přijedou pokochat krásou Českého ráje, do kterého vstoupí branou, naším městem Sobotka, ale také na vás, milí spoluobčané, s nabídkami našich služeb (kopírování, skenování, internet, tisk).

Radka Vokounová
referentka MIC Sobotka

ŠOLCŮV STATEK ZAHAJUJE

Jaro je tu, a proto se Šolcův statek chystá otevřít svou bránu, vrátka i dveře prvním letošním návštěvníkům. Zatím by se jim v domě nelíbilo. Páchnou tu čerstvé nátěry, kterými konzervujeme dřevo a snažíme se je znechutit všemu dřevokaznému hmyzu. Hospodář doufá v příznivé klimatické poměry, za kterých barvy a laky stačí včas oschnout a chemické pachy vyprchají. I. května už musí být všechno hotové. Ve 14 hodin totiž na statku slavnostně zahájíme hned dvě výstavy. Otevřeme je jednu po druhé, s přibližně hodinovou přestávkou, během níž poskytneme návštěvníkům příležitost projít si expozicemi. Na vernisážích za doprovodu elektrofonického pianu zapějí absolventi konzervatoře a současní studenti zpěvu na JAMU, sopranistka Karolína Žmolíková a tenorista Martin Vydra.

Socha akad. sochaře Jaroslava Vacka „Shledání“.

Teď již k samotným výstavám. Expozice v Galerii Karla Samšiňáka, tedy v přízemí roubenky, nás zaneše až do exotického prostředí Judské pouště, ke břehům Mrtvého moře. Na skalnatém útesu se tu tyčí rozvaliny starověké pevnosti Masada. Ji a její okolí si prohléd-

neme jednak na barevných fotografiích, ale především na jedinečné kolekci kresb Jicchaka Kurta Brücka (1924 – 1948).

Výstava v Galerii Karla Samšiňáka nám však nemá jen přiblížit vzdálenou zemi. Jejím prostřednictvím chceme návštěvníky seznámit i s těžkým osudem nadaného kreslíře, jehož život tragicky skončil ještě dříve, než svůj nepřehlédnutelný výtvarný talent stačil naplno rozvinout.

Jicchak Kurt Brück se narodil r. 1924 ve Vídni. Pro svůj židovský původ musel s nastupujícím fašismem koncem 30. let opustit rodné Rakousko a vydat se do neznáma. Azylu se mu napřed dostalo v Dánsku, odkud v roce 1941 odcestoval do Palestiny. Zde se stal jedním z prvních budovatelů vznikající osady Gezer. Během osvobozovací války, kterou vedl nový Stát Izrael se svými sousedy, byl Gezer roku 1948 přepaden jordánskou legií. Krutý boj s neskonale početnějším soupeřem stál J. K. Brücka život. Ve zpusťované osadě se však podařilo najít potrhaný sešit s Brückovými kresbami. Ty byly zrestaurovány, posléze vydány v knize „Výlet na Masadu“ a formou samostatné výstavy se poprvé představí právě na Šolcově statku.

V lapidáriu po celou návštěvní sezonu, tedy od 1. května až do 31. října, předvedeme sochy akademického sochaře a medailéra Jaroslava Vacka (1923 – 2012). Malá ukázka jeho tvorby se veřejnosti představuje na zahradě statku již od minulého roku. Hned vedle schodů do domu bylo totiž natrvalo umístěno Vackovo „Shledání“ z roku 1980. Plně vystihuje autorovu orientaci na lidské figury a jejich abstrahovaná torza, jimiž

Jicchak Kurt Brück – ilustrace z knihy „Výlet na Masadu“.

se sochař snaží vyjádřit pocity, okamžité duševní pohnutky i charakter svých modelů. Celým svým výtvarným působením Vacek nezapře vliv svých profesorů z Akademie výtvarných umění v Praze, Vincence Makovského a Jana Laudy.

Kromě zmíněných expozic se v průběhu sezóny zahájí ještě další dvě. O těch blíže pojednáme v některém z příštích čísel Zpravodaje. V létě však žije Šolcův statek nejen výstavami. Opět připravujeme koncerty a besedy se zajímavými lidmi. Posledně uvedený pořad zahájí autorské čtení spisovatelky Ireny Douskové (knihy Hrdý Budžes, Medvědí tanec aj.), které se na zahradě Šolcova statku uskuteční v sobotu 1. července od 13 hodin. 23. července ve 14 hodin pak na „lavici pro hosta“ zasedne básník a vtipný moderátor Ivo Šmoldas. V srpnu k nám zavítá známý herec, spoluzakladatel divadla Sklep, Milan Šteindler. Také přesný rozvrh těchto pořadů zveřejníme později, teprve až nám všichni pozvaní hosté definitivně potvrdí účast.

Přijďte pobejt! Aby vás Šolcův statek uspokojil a zaujal svým vzhladem i kulturní nabídkou vám a sobě přeje

Jan Samšiňák, hospodář

FENOMÉN VÝCHODOČESKÉ LOUTKÁŘSTVÍ

V centru ALDIS v Hradci Králové se 10. března letošního roku sešli účastníci konference „Fenomén Východočeské loutkářství“. Hlavními organizátory akce byl Královéhradecký kraj spolu se Spolkem pro podporu tradic loutkářství.

„Přednesené referáty byly velice zajímavé, např. o historii loutek pohovořil PhDr. Jaroslav Blecha z Moravského zemského muzea, k tvorbě loutek MgA. Simona Chalupová, ředitelka loutkářských kultur v Chrudimi

a mnoho dalších. Získali jsme mnoho inspirativních informací,“ doplnila Dagmar Faměrová, která se konferencí účastnila.

Velmi důležitou a cennou informací ovšem je, že Slovenské a čes-

ké loutkářství (a tím i Východočeské loutkářství) bylo dne 1. 12. 2016 na 11. zasedání Mezinárodního výboru pro zachování nehmotného kulturního dědictví v Adis Abebě zapsáno do Reprezentativního seznamu nemateriálního kulturního dědictví UNESCO.

Odlesk slávy tak dopadá i na Sobotku, resp. sbírku soboteckých loutek, které jsou dlouhodobě zapůjčeny Regi-

onálním muzeem v Jičíně a jsou součástí zámecké expozice.

Vše se odstartovalo v únoru 2012, kdy vedení Královéhradeckého a Pardubického kraje nominovalo Východočeské loutkářství do Seznamu nemateriálních statků tradiční a lidové kultury České republiky a podařilo se jim tak probudit obrovský zájem odborné i laické veřejnosti o lidové loutkářství.

„Podnět k zápisu tohoto fenoménu iniciovalo Sdružení pro podporu tradic východočeského loutkářství,“ dodala D. Faměrová.

Získat zápis do Seznamu světového dědictví UNESCO je pro každou památku či tradici velká pocta a je jakýmsi stvrzením jejich výjimečnosti a celosvětové hodnoty. My můžeme být hrdí, že taková velká čest potkala zrovna Sobotku. *Ilona Jalovecká*

VLASTENECKO DOBROČINNÁ OBEC BARÁČNÍKŮ

Společné akce baráčníků pokračovaly v únoru i v březnu.

22. února odpoledne jsme uspořádali besedu s MUDr. Josefem Pešlem, praktickým lékařem na zdejším zdravotním středisku. Pan doktor nás nejdříve seznámil s chodem své ordinace. Potom hovořil o tom, jak se zachovat při poskytování první pomoci, co udělat nejdříve a co je nejdůležitější. Když vidíme, že je někdo v bezvědomí nebo že se mu udělalo špatně a třeba nemůže mluvit, musíme ihned zavolat rychlou záchranou službu. To je to nejlepší, co můžeme udělat. Také nám vysvětlil, jaké máme nároky na odvoz sanitkou k odbornému lékaři, když nemáme jinou možnost, jak se tam dostat. Posílá-li nás praktický lékař na vyšetření, píše odvoz sanitky on

a zpět by měl napsat odborný lékař. Následovaly dotazy, které se týkaly civilizačních chorob jako jsou cukrovka, vyšší hladina cholesterolu, dále se hovořilo o užívání léků současně s bylinkami, používání různých doplňkových přípravků a také o používání homeopatik. Beseda byla velice zajímavá a poučná. Pan doktor přislíbil, že by se mohla opakovat. Bylo kolem 50 návštěvníků.

7. března jsme oslavovali Mezinárodní den žen. Navštívil nás pan starosta Ing. Lubor Jenček, popřál všem ženám všechno nejlepší a osobně každé předal kytičku. Nechybělo občerstvení, byl chlebiček, káva a zákusek. Kdo chtěl, dal si víno nebo pivo. K dobré náladě i k tanci hráli dva muzikanti. Všichni se dobře bavili, zpívali a do-

konce i tančili. Odpoledne uběhlo velmi rychle, nikomu se nechtělo domů, a tak muzikanti přidávali a skončili až kolem 18. hodiny. Opět bylo plno, kolem 40 účastníků.

Středeční odpoledne 15. března si všichni návštěvníci naší rychty užili. Konala se „Klobouková party“. Opravdu přišli všichni v klobouku. K vidění byly klobouky slaměné, krajkové, zdobené květinami, klobouky pro dámy i pro pány, dokonce byl i jeden čarodějnický. Byli dva účastníci, kteří klobouk neměli, ale omluvou bylo to, že na oslavě MDŽ, kdy se vyhlášovala „klobouková“, nebyli. Po celou dobu zůstaly klobouky na svém místě, tzn. na hlavě. Odpoledne se opět vydařilo. Pořádili jsme i společnou fotografii před budovou DPS.

OCENĚNÍ

Jivinský Štefan, ocenění za dlouholetou kulturní činnost, se každoročně v únoru uděluje na území okresu Jičín. Ocenění je udělováno ve dvou kategoriích – v kategorii za počin roku, tu určuje los. O kategorii za dlouhodobé působení v kultuře rozhoduje porota. Naše obec obdržela Zvláštní uznání poroty za rok 2016 za udržování lidových tradic a krojů. Za pořádání výstavy krojů a betlémů v adventu s nabídkou vánočního pečiva a cukroví, za přípravu živého betlému na náměstí, za péči o oblečení Tří králů, koledníků a pasáčků. Za pořádání středních odpoledních setkávání v Domě

s pečovatelskou službou, často spojené s besedou, přednáškou, promítáním filmů, s hudbou atd. Za zajištění zrestaurování vzácného spolkového praporu, který byl zhotoven podle návrhu akademického malíře Václava Špály který zůstane uložen na zámku Humprecht. A za zhotovení repliky tohoto praporu, který budeme používat při župních i jiných slavnostních příležitostech. Slavnost se konala 25. února v Dětenicích a cenu převzal syndik Mgr. Jiří Hořák. Uznání nás velice potěšilo a povzbudilo do další činnosti. Návrh podala Mgr. Marie Sekerová.

Květoslava Hořáková, vzdělavatelka

foto: P. Havlová

TAŤKA

Sedám ke svému počítači, abych splnila slib a abych se pokusila napsat pár vět, či odstavců o svém taťkovi – panu doktorovi Miroslavu Boudyšovi. Zdá se mi naprosto nemožné, napsat v jednom dokumentu vše, co bylo spojeno s jeho sice krátkým, ale naprosto přeplněným životem. Osudu stále vyčítám, že mu povolil jen 55 let života, když to byl tak pracovitý a bezvadný člověk, hlavně vynikající lékař.

První moje vzpomínka je z období druhé světové války, kdy jsme spolu spravovali velké rámy polepené černým papírem – zatemnění. Malými čtverečky jsme zalepovali malá protřezaná místa. On mi vždy čtvereček namazal kličem a já jsem ho přilepila na ukázané místo. Pamatuji se, že mne pochválil. Byl velmi trpělivým otcem. Další vzpomínka je dost úděsná, protože jednou v noci se strhl v domě, kde jsme bydleli, velký rámus a divoké křiky v německé řeči, dupání po schodech, bouchání na dveře naší ložnice. Pro taťku si přišli Němci. To jsme se skutečně všichni báli. Ale dopadlo to dobře. Němci se opili, poprali a potřebovali lékaře na zašití řezných ran po poraněních rozbitými lahve.

Ale abych začala od začátku. Narodil se 26. února 1907 v Sobotce, kde byl jeho otec Josef Boudyš učitelem a později ředitelem měšťanských škol. Byl třetím dítětem svých rodičů. Měl o sedm let staršího bratra Josefa, se kterým vyrůstal. Sestru Růženu, která se narodila jen asi o tři roky dříve než on, nepoznal, neboť velmi brzy zemřela. Vyprávěl, jak mu maminka do tří let navlékala holčičí šaty, aby si tím připomínala ztracenou holčičku, a jak byl šťastný, když mu ostříhali kudrny a dostal kalhoty. V Sobotce navštěvoval obecnou školu a pokračoval studiem na gymnáziu v Mladé Boleslavi, kam denně dojížděl vlakem.

Po maturitě odjížděl studovat medicínu na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Jako student byl členem spolku vysokoškolských studentů a o svých prázdninách zažíval mimo-

řádna dobrodružství jako člen družiny básníka Fráni Šrámka, který trávil léto u své maminky v Sobotce. Každým rokem měl pro studenty přípravenou některou z divadelních her a taťka jako šikovný a pěkný mladý muž dostal i hlavní role mladých mužů. V Létě Jana, v Měsíci nad řekou Vilíka. Fráňu Šrámka měl moc rád a ve válce ho také hojně podporoval.

Po promoci na fakultě nastoupil do nemocnice v Semilech a po krátké době přesídlil do nemocnice v Jičíně, kde pracoval jako sekundář na chirurgii. Asi v roce 1938 se uvolnilo místo praktického obvodního lékaře v Kopidlně po panu doktoru Moranovi, který dostal obvod v Jičíně, a taťka si začal budovat svou pozici obvodního lékaře.

Svoji ordinaci si zařídil na náměstí vedle Spořitelny v domě paní Slivkové. Jeho praxe byla velmi rozsáhlá. Byl velmi šikovný a dobrotivý, lidé ho měli rádi a on jim s velkou osobní zodpovědností pomáhal. Léčil všechny nemoci, dovedl vytrhnout bolavé zuby, narovnat vykloubené rameno, zašít různá řezná i tržná poranění, otevřít a vyčistit hnisající rány, kterých v té době bez antibiotik nebylo málo. Pamatuji se, jak zachránil holčičku, která se dusila při onemocnění záškrtem. Prostě jí opatrně odsál dusivé hleny z uzavřeného hrtanu skleněnou rourkou. To už jsem byla větší, takže si historku a jeho starost o holčičku dobře pamatuji.

Ke svým pacientům měl velmi dobrý, ba mohu říci přátelský vztah a jejich zdraví bylo vždycky na prvním místě. Léčil všude, kam přišel. Lidé se na něho obraceli při setkání kdekoliv. Neléčil jen nemoci těla. Mnohdy se na něho obracely mladé ženy o radu, zda si mají vzít hochu, kterého mají rády, ale neznají jeho rodinu. Takže léčil mnohdy i duše. Měl rád všechny babičky a ony milovaly jeho. Zvláště na jaře, když se začala jednotit a posléze okopávat řepa, chodily k němu pro „flastr“ na bolavá záda. Vždy s tím počítal a měl pro ně velké pochopení. Nebyly vzácné situace, kdy pozdě večer, případně v noci, vstával k úrazům, k porodům, a vlastně někdy ani nespál, když se práce protáhla. Velmi dobře se pamatuji na situace, kdy večer někdo zvonil a hlásil, že jeho žena začala rodit, jestli by k nim zašel, případně i přijel někam na vesnici. To bylo zcela samozřejmé, že se hned začal připravovat k odjezdu. Nastávajícího otce jen požádal, aby ještě dojel za paní Popelkovou – „bábou“, tu aby k rodičce vzal nejdříve, on že za chvíli přijede taky. My holky, já se sestrou Milenou, jsme si vždy přály, aby se narodila holčička. Někdy se nám přání i vyplnilo.

Ke své práci v ordinaci si hned v začátku svého působení zakoupil rentgen, který měl jako první lékař v Kopidlně. Hodně mu pomáhal k určování diagnóz, hlavně po různých úrazech při práci v zemědělství a nejvíce při práci ve stájích a chlévech; se zvířaty, která dost často kopl, nebo šlápla, kam neměla. Taťka mě taky musel těmi zvláštními paprsky prosvítit, když jsem si odpoledne na Nový rok 1949 při bruslení na Zámečáku zlomila ruku, takže jsem na vlastní oči hned viděla, jak ty dvě kostičky nad zápěstím jsou pěkně nakřivo a proč to tedy tak bolí. To jsme museli odejet do nemocnice v Jičíně, kam ve sváteční den přišel i pan primář Steinmann a osobně mi ruku v narkóze narovnal. Po několika dalších letech bylo v Kopidlně vybudováno Zdravotní středisko ve větších prostorách bývalé Občanské záložny na rohu náměstí nad cukrárnou pana Kořínka. Tam se celá ordinace přestěhovala a OÚNZ insta-

loval nové a modernější zařízení, takže starý rentgen taška věnoval kopidlenské škole pro názornou výuku fyziky.

V té době došlo i k dalším převratným změnám. Ordinance byla ve větších prostorách, tačkoví pomáhala s evidencí pacientů a s drobnými zdravotnickými úkony sestry. V části prostor bylo místo i pro rehabilitaci, elektroléčbu, kterou si pacienti velmi chválili, a tačka byl velmi spokojen, že pomáhá. Pamatuji se, že v té době řešil organizaci příchodů pacientů do ordinace, k sestře a na rehabilitaci, protože čekárna byla jen jedna a sestra si tam musela pro dalšího pacienta dojet. Tady ale zapracoval tačkův koníček – vyrobil takové semaforey v dřevěných krabičkách s různými barvami světýlek, která určovala, zda má přijít pacient k sestře, nebo na rehabilitaci, a u sestry bylo zase světýlko, aby se další pacient připravil k panu doktorovi. Bylo to dobře vykoumané a propojené, takže když přijeli páni doktoři z Jičina na „vizitu“, byli tímto vynálezem úplně nadšeni a sami si prý chodili zkoušet různé možnosti světelné signalizace.

Samozřejmě, že těžší případy, které nebylo možno léčit doma, tačka odešl do nemocnice v Jičíně, ale ani pak o pacienty nepřestal pečovat; do nemocnice telefonoval a měl o ně starost. Z každého uzdravení se radoval a bylo mu líto všech, kteří pro vysoké stáří nebo po velmi těžké nemoci, či úrazu zemřeli.

V době kolem války a ještě dlouho po ní jezdil na návštěvy k pacientům do vesnic spadajících do jeho obvodu většinou vlastním autem – stříbrnou Tatra 57 B. A také kde se Tatra objevila, vesnice věděla, že v tom domě někdo stůně. Ovšem stalo se, že v zimě byly zaváté cesty, nebo tak rozmoklé, že se autem nedalo projet. Zimy v té době byly mnohem chladnější a hlavně padalo více sněhu. Několikrát se stalo, že se tačka vydal na cestu, a i když vozil pro nejhorší případy lopatu na proházení cesty, přece jen na místo určení nedorazil. To si potom pro něho lidé museli přijet saněmi s koňmi, nebo nějakým jiným povozem. Tačka se na-

vlékl do kočichu, vzal si kufřík se zdravotními potřebami, případně tašku s potřebnými věcmi k porodu a odejel za pacientem. V posledních letech už měl k dispozici takovou starou sanitku, kterou řídil pan Ledabyl. To byly asi nejhezčí roky, neboť oba pánové si dobře rozuměli a vzájemně se doplňovali i v řešení a organizaci.

Někdy, třeba i ve chvílích oddechu, když byl se svými „dědky“ (pan řídící Brožek, zahradník pan Khun, řezník pan Špihl a možná i jiní pánové) na Radnici na mariáši a na pivku, mu někdo přišel ke stolu cosi pošeptat do ucha, on položil karty a pouze řekl, aby na něho s další hrou počkali. Pak odešel do ordinace zařídit potřebné a zase se vrátil. Někdy to bylo na delší dobu, případně musel za pacientem někam dojet, a to potom o mariáš ten večer přišel. Když na to vzpomínám, tak si podobnou situaci nedovedu v dnešní době ani představit.

Večer, kdy byl doma a neměl žádné povinnosti, tak četl. Já jsem se něco učila, on seděl se mnou v pokoji v křesle a někdy tak kolem deváté řekl: „Tak už toho nech a jdeme spát.“ Odešel a já to taky sklápala, protože ráno při cestě vlakem do Jičina se dalo ještě všelicos dohnat.

Některé večery ale trávil „kutěním“. On velmi rád pracoval s pilníky, kladivem a vrtačkou. Nástroje pro drobné domácí opravy měl v kuchyni v zásuvce stolu, a tak s prací obvykle překážel, i když pracoval na velmi užitečných věcech. Uměl zaletovat hrnce, spravit elektrický vařič či zásuvku. Vyrobil mi z měděného drátu krásnou klikatou čelenku do vlasů, nebo sponu k širokému pásku, které byly velmi moderní, ale v obchodech se nesehnaly. Opravil vázání na lyžích, vyrobil stropní světlo se zářivkou apod. Když byl problémem složitější, tak se chodil poradit k odborníkům, jak na to. Třeba u pana Řeháčka v autodílně strávil nejednu hodinu. Mnohdy jsme ho viděly z okna jít od mlékárny ulicí T. Svobody k obědu, ale domů dorazil až za hodinu, protože se jen tak stavil. Několikrát jsem to za-

žila s ním. On vešel do dílny, zeptal se, na čem pracují, zda je babička některého z mechaniků „už lepší“, pak se podíval, jak se rozebírá třeba převodovka auta, vlastně se to skoro naučil, a pak se zase rozloučil a odešel. Taky u pana sedláře mnohdy rád sledoval, jak se šijí postroje koním. On totiž ve svém mládí strašně rád jezdil s koňmi u svého dědečka na Vinici u Městce Králové, kde obvykle trávil část prázdnin. Dokonce v Sobotce mi vyprávěl náš soused, že když tačka jako student přijel za rodiči domů, tak k nim velmi brzy zašel a měl radost, když mohl někam s koňmi jet. A takto bych mohla vzpomínat dál a dál. Chodil k panu Hlouškovi na radu s letováním, rád se díval u pana Stýbla ve dvoře za ordinací, jak se vyrábějí a pak smolí sudy, ba dokonce si sám vypiloval takové očko na noži hoblíku a chodil si do dílny sám vyrábět špejle, když na trhu nebyly a on je nutně v ordinaci potřeboval. Se dřevem pracoval obzvláště rád. Jenže v tomto případě byl dost omezován naší mamkou, protože piliny v kuchyni, to nebylo to, co by vítala. Takže tačka se docela těšil na penzi, neboť měl vyjednáno s panem Klabanem výrobu malého ponku, který bude umístěn ve dřevníku na dvoře, takže nikomu nebudou piliny vadit. Toho se, bohužel, nedožil.

Velkou a dá se říci i že celoživotní zálibou mu byla hudba. Od mládí hrál na violoncello a doma si mnohdy sedl a muzicíroval. Nejvíc ovšem v dobách slávy kopidlenského divadelnictví pod taktovkou pana Drnce. To jsme si všichni zpívali melodie z Blodkovy opery V studni a ze Smetanovy Hubičky. Potom ty krásné operety! Tačka opery znal. Vždy, když na Nový rok nebo v jiný slavný den dávali v rádiu nějakou operu, sedl si s operním klavírním výtahem do pokoje a pečlivě sledoval muziku i text. To byla doba, kdy jsme ho nesměly – tedy já, ani moje sestra Milena – rušit. Ještě musím podotknout, že toto hraní s panem Drncem nebylo v Kopidlně první. Už se moc dobře nepamatuji na podrobnosti ani přesně na roky, ale byla jsem docela

malá, byla ještě válka a taťka chodil hrát vždy v neděli dopoledne do sálu v I. patře Radnice na jakési dopolední matiné. Tam ale nehrál na violonce-llo, ale na přání pana kapelníka Karla Chvalovského se naučil hrát na fagot, který si v té době taky koupil. Fagotové vytrubování jsem měla moc ráda. Ještě mám uschovány tři frkačky, které si taťka nechal na památku, když fagot v „padesátých“ letech prodal.

Dalším jeho velkým koníčkem a taky zálibou byla myslivost. Od prvních let, kdy byl v Kopidlně, se stal členem družiny pana hraběte a v myslivosti pokračoval i v dalších letech. Měl rád přírodu a rád chodil na hony. Měl rád i společnost všech těch mužských, jejich vyprávění. Znal život na vesnici, a tak se mohl zapojovat do diskuzí o problémech, které se v té době řešily. Aktivně se zúčastňoval i všech brigád spolku, třeba např. spolu s jinými pány myslivci stavěl v Pernách seník na zásobu krmiva pro zvěř (tam jsem taky byla pomáhat). Jednou jsme zase byli někde na poli okopávat krmnou řepu. Pamatuji se, že bylo děsné vedro a kousek dál ve vysoké mezi byla kameny obložená krásná studánka, ke které jsme se chodili napít. Taťka chodil i na čekanou do Peren, ale mnohdy se stalo, že srnec, kterého měl odstřelit, nepřišel, nebo přišel s laní, a to potom na střelení nebylo ani pomyslení. Já jsem měla ráda jarní procházky do obory za zámecký park. Taťka měl od pana hajného dovoleno chodit do obory na houby a někdy v neděli jsme tam chodili na procházku. Bylo to vždy spojeno s velkým napětím nás dětí, protože na palouk za rybníkem se chodilo procházet a pást stádo daňků. Ještě dnes vidím před očima tu nádheru. To jsme ale musely být hodně moc hodné, aby se taková procházka mohla uskutečnit.

Zvláštní kapitolu v zálibách zaujímá vzpomínka na našeho psa, irského setra Ajaxe. V Sobotce měl soused chovnou stanici a my holky jsme taťku ukručely; abychom si jednoho pejska mohly vybrat. Stalo se, ale byl problém, kde v Kopidlně bude pes žít, když u Hlava-

tých, kde jsme bydleli, to nešlo, neboť tam byl jiný pes. Tak Ajax žil na dvoře u Slivků a my ho chodily se sestrou navštěvovat a braly jsme ho na procházky. Později, když jsme se přestěhovali ke Goldovým, byl s námi. Chodil taky do školy pro lovecké pejsky k panu Lojzíčkovi Vohnoutovi. Nějak mu ale ta škola nevoněla, takže taťka s Ajaxem zažil hodně veselých, trapných i neradostných příhod. Ajax chtěl stále běhat volně, ale jak se pustil, tak utekl. Když se vylítal, tak někdy přišel, ale většinou lidé z vesnic volali, že k nim přišel za fenou, nebo byl tak ulítaný, že se nechal chytit. Pro jistotu měl na obojku mimo svou pejskařskou známku i známku s nápisem „Pes dr. Boudyše, Kopidlna, tel. 32“. To znamenalo pro něho dojet. O prázdninách jsem pro Ajaxe několikrát byla na kole. Další jeho vada byla, že se bál vody. Jen jednou ho taťka vzal do loďky při lovu kachen. Od té doby se ale ostatní pánové posmívali, že „pan doktor stfělil kachnu a Ajax ho pro ni poslal“. Při podzimních honech byl vynikající stavěč i přinašeč, čímž si reputaci napravoval. Moc jsme ho milovali, byl to krásný pes.

Taťka rád fotografoval. Nejdříve svým starým Roleyflexem, ale někdy v době, kdy jsem chodila do tanečních, tedy kolem roku 1954, si koupil krásnou ExactuVarex. Stejný fotoaparát měl i pan Komárek – pokrývač – a s ním taťka „špekuloval“ o barvách papíru, o vývojkách a ustalovačích i o osvětlení v pokoji. Vyrobil si stojací lampy, a to tedy bylo pro něho i pro nás úžasné období. V té době jsme my holky nosily do plesů krásné dlouhé šaty a vůbec všechny večírky byly tehdy spojeny s nádherou. Taťka na plesy v Kopidlně vždy přišel a taky si zatančil. Myslím, že nám to spolu slušelo. Ovšem před každou takovou akcí jsem se musela včas ustrojit, načesat. A začalo focení ze všech stran, s úsměvem i bez. To ale není všechno. My šly na ples a taťka do temné komory, tam film vyvolal, nechal usušit a v neděli dopoledne už vyrobil fotky, které mokrě přinesl domů. Někdy se mi do focení moc nechtělo, ale teď jsem ráda, proto-

že je to velká vzpomínka na tu krásnou dobu. Myslím, že teď si to ty dívky tak neužijí, když to všechno tancování je jen poskakování a rámus. No, teď jsem tomu nasadila „korunu“!

Tak ještě malá vzpomínka na taťkovo zahradničení. U Slivků na zahradě za stodolou jsme měli jeden dlouhý záhonek na zeleninu a taťka měl ještě kus jiného záhonu na rajčata. Měl je moc rád a tehdy se ještě rajčata v obchodech moc neprodávala, jenom u zahradníka. Takže taťka se hlavně staral o ta rajčata. My ostatní jsme měli na druhém záhonu ředkvičky, kedlubny a hlávkový salát. To byla oblíbená zelenina naší rodiny. Na zahradu jsme v létě chodili všichni jako na svoji a hlavně jsme se z ní dostali lehce k rybníku, kde jsme si užívali plavání. S taťkou jsem ráda plavala až hodně dozadu, jak to jen rostliny pod vodou dovolily. Loni na podzim, když jsem byla v Kopidlně na „Kvítku“, dívala jsem se zvědavě do zahrady z hráze rybníka. Je už docela jiná. Snad jediné, co jsem z dálky poznala, je nádherný smrk, který jsem tam zasadila na jaře v roce 1954, kdy jsem si sazeničku přivezla z Krkonoše ze školní brigády na sázení stromků. Paní Slivková mi několikrát připomínala, abych si ho uřízla na Vánoce, ale bylo mi ho líto, takže tam roste dál a je nádherný.

Koncem padesátých let si taťka udělal takovou klukovskou radost. Koupil si motorku Zetu 175. Jezdil na ní hlavně do Sobotky za svým bratrem, který byl v té době nemocný. Cesta autem byla dle něho neekonomická pro jednu osobu, ale myslím, že hlavně z jízdy na motorce měl radost. Párkrát jsem se také svezla. Většinou do lesa na petrklíče nebo na konvalinky. Někdy na houby. Vzpomínám si vždy, když konvalinky kvetou, jak jsme na nich spolu byli na Ledkovách v lese. Bylo tam krásně, všude vykukovala něžná voňavá kvítka. Zdalipak tam ještě rostou? Pak jsem odejela do Prahy a za dva dny taťku postihla ta nešťastná mozková příhoda, která po týdnu trápení ukončila jeho život 28. května 1962.

Eva Hrdličková-Boudyšová

SPOLEK PŘÁTELÉ MARKVARTICKA Z.S. DĚKUJE

PLES. Všichni to slovo dobře známe, každý jsme nějaký absolvovali a každý má v sobě na ples ukryté lepší nebo horší vzpomínky. Když někde na ulici slyšíme nebo na barevném plakátu čteme slovo PLES, tak nás to nijak nepřekvapí a možná, že většinu z nás ani neosloví. Tak proč by měl být ples nějakého spolku z Markvartic výjimečný? Pro vás, milí čtenáři, kteří jste na našem plesu nebyli, asi nijak. Ale pro nás členy spolku Přátelé Markvarticka a snad i pro ostatní naše hosty, určitě ano. A to nejen proto, že to byl náš první ples, ale hlavně proto, že se nám snad podařilo navázat na tradice bývalých podobně zaměřených spolků, pro které ples nebyl jen veselým skotačením v kole. Takový spolkový ples, to byla vždy slavnostní událost, kterou všichni brali vážně a kam také všichni přišli slavnostně oblečení a „slavnostně“ se chovali – ano, on i vychovával. Spolkový ples, to byla i příležitost určité prezentace spolku v místních poměrech a blízkém okolí. O takovém plesu se často ještě dlouho mluvilo. A ptáte se, proč o našem plesu mluvím – respektive píšu já? Přece proto, abych za náš spolek upřímně poděkoval všem našim hostům a všem těm, kteří nám přispěli k obohacení tomboly. Je pro nás radostné zjištění, že jsme ve svém okolí našli tolik ochoty a podpory. A vlastně můžeme říct, že i pomoci. Neboť právě i díky vaší štědrosti jsme navýšili finanční částku naší veřejné sbírky, jejímž cílem je oprava věžních hodin kostela sv. Jiljí v Markvarticích. Náš spolek Přátelé Markvarticka nemá ambice srovnávat se s významem obrozenců 19. století, ale rád by navázal na některé

původní venkovské tradice a hledá cestu pro sebe i spolu občany k sounáležitosti s místem, kde společně žijeme. Pro náš spolek je důležité, aby se každý z nás těšil z toho, že zde v Markvarticích je jeho domov, a ti, kteří nás navštívili, a ti, kteří nás navštíví, aby se k nám rádi vraceli. Třeba právě i na náš příští spolkový ples.

Ještě jednou vám všem našim hostům a podporovatelům plesu spolku Přátelé Markvarticka srdečně děkujeme a přeje jen vše dobré.

A co vy ostatní? Nepřijedete se k nám také podívat?

Za spolek Přátelé Markvarticka z.s.
místopředseda spolku Petr Brabeč
E-mail: markvarticko@seznam.cz

ŠKOLNÍ STRÍPKY

MEZINÁRODNÍ DĚTSKÁ VÝTVARNÁ VÝSTAVA LIDICE 2017

Žáci 5. – 7. tříd se letos opět zúčastní Mezinárodní dětské výtvarné soutěže Lidice 2017. V loňském roce se v Lidicích sešlo okolo 18 000 prací. Bylo tedy velmi těžké získat některé z ocenění. Nám se to povedlo a budeme věřit, že na loňský úspěch navážeme i letos.

Letošní téma s názvem „Cestování“ nás velmi inspirovalo. Děti z pátého ročníku vytvořily keramický vlak

a parník, žáci šestých tříd lepené grafiky s tématem dvojkola a automobilu. Sedmé ročníky společnými silami vytvořily modely létacího kola a ponorky.

Kromě těchto kolektivních prací posíláme do soutěže i vícebarevný linoryt (grafika) létacího stroje od Karolíny Kozákové ze 7. A.

Držte nám tedy pěsti!

MgA. Adéla Brabcová

ŠKOLNÍ KOLO RECITAČNÍ SOUTĚŽE

V úterý 21. února 2017 se ve školním klubu konala recitační soutěž žáků druhého stupně. Ve dvě hodiny odpoledne jsme se sešli v klubu. Nervozita doslova visela ve vzduchu. Naše výkony měly hodnotit paní učitelky Ortová, Turková a Soušková. Začalo se od nejmladších (šestáků), kteří přednesli jeden text, a postupovalo se dál po ročnících (nejstarší už museli mít dva texty). Když jsme všichni odrecitovali, museli jsme si chvíli počkat na vyhodnocení. Po malé přestávce jsme se opět vrátili do klubu a naše paní učitelky nám oznámily výsledky soutěže. Za mladší žáky postoupily do okresního kola Lucie Schönová a Barbora Bártová (obě ze 7. A). V kategorii starších žáků jsem postoupila já spolu se svou spolužačkou Michaelou Pažoutovou z 9. A. Recitační odpoledne se mi moc líbilo, protože ráda poslouchám příběhy, kterých tu vždy slyším víc než dost. Moc oceňuji, že šli recitovat i kluci. Doufám, že je recitování do budoucna neomrzí.

Natálie Klímová, 9. A

O den později měli své školní kolo recitační soutěže také žáci prvního stupně. Soutěžilo se ve dvou kategoriích. Diváci každého soutěžícího odměnili zaslouženým potleskem a svými hlasy určili vítěze ceny diváků. Zpestřením této akce byla krátká a milá vystoupení našich prvňáčků. Blahopřejeme nejlepším účinkujícím a přejeme jim hodně úspěchů v okresním kole.

Výsledky soutěže:

kategorie 2. – 3. ročník

1. místo:	Anna Šačirovičová	3. A
2. místo:	Eliška Steinerová	2. B
	Aleš Palička	2. B
3. místo:	Alexandra Šarközyová	3. B
	Barbora Horáková	3. A
cena diváků:	Barbora Horáková	3. A

kategorie 4. – 5. ročník

1. místo:	Filip Šisler	4. B
2. místo:	Veronika Bradnová	4. A
	Kateřina Perná	5. B
3. místo:	Anežka Floriánová	4. A
	Marek Patka	5. A
cena diváků:	Filip Šisler	4. B

Mgr. Alena Slavíková

KNIHOBRANÍ

„... i když je pravda, že se knížky časem mění stejně jako lidé, rozdíl je v tom, že zatímco lidé nechají člověka na holičkách, když už jim neskýtá žádnou výhodu, potěšení, prospěch nebo alespoň dobrý pocit, knížka jej nikdy neopustí. Pochopitelně někdy opustíš ty ji, třeba na několik let nebo dokonce navždycky. Ale knihy se k tobě nikdy neobrátní zády, i když je zradíš: dál na tebe budou tiše a pokorně čekat na polici. Třeba i deset let. Nebudou si stěžovat. Až budeš jednou ve tři hodiny ráno potřebovat nějakou knihu, nezklame tě, i když jsi ji předtím opustil a na celá léta vymazal z paměti; sestoupí z poličky a bude ti dělat společnost, když to budeš nejvíc potřebovat. Nebude se ti snažit oplácet nebo se vymlouvat, ani se nebude ptát, jestli jí to stojí za to, jestli si to zasloužíš a zda se k sobě pořád ještě hodíte; přispěchá, jakmile ji o to požádáš. Kniha tě nikdy nezklame.“

Amos Oz – Příběh o lásce a tmě

Březen je připomínán jako měsíc knihy. Knižka je věc, bez které si život a svoji práci nedokáže představit většina z nás, učitelů. Knižka nás potěší, pobaví, poradí nám a pomůže. Stejně tak i dětem. Nenásilnou formou je mimo jiné učí i pravopisu a skladbě českého jazyka.

Každý z nás má tu „svoji oblíbenou“, někdy už notně opotřebovanou, ale prostě nejlepší. I když současná „elektrizovaná doba“ odvádí spoustu čtenářů od klasické knížky, žádné čtečky či internet nemožou nahradit to potěšení ze šustění stránek, ze specifické vůně a z ilustrací skutečné knihy. Proto se snažíme vzbuzovat u dětí zájem o čtení od nejtútlejšího věku.

V letošním školním roce jsme měli dokonce tu čest přivítat do života dvě nové knížky – *Co mě těší na světě* Mileny Hercíkové, *Pajda a Papulka a noví malí* Mileny Kovářové, které ilustrovala naše paní učitelka výtvarné výchovy MgA. Adéla Brabcová.

Děti 2. a 3. ročníku navštěvují Čtenářský klub v Městské knihovně F. Šrámka v Sobotce (hrazen z prostředků MŠMT), který vedou společně paní učitelka 2. ročníku Mgr. Romana Chlumová a paní knihovnice Bc. Magdaléna Šrůtová.

Další novinkou bylo uspořádání I. ročníku KNIHOBRANÍ, který proběhl 16. března 2017 ve školní knihovně v der Velkého knižního čtvrtku. Oslovili jsme všechny děti s nabídkou, aby si přinesly do školy s písemným souhlasem rodičů knížku, kterou již přečetly a kterou by si chtěly vyměnit za jinou. V průběhu týdne se tak v ředitelně nashromáždilo 64 nejrůznějších titulů. Děti 5. a 7. ročníku namalovaly k této akci i poutavý plakát, který jsme poté i s knížkami vystavili ve školní knihovně. Ve zmiňovaný čtvrtek dopoledne si nejprve všichni zájemci mohli prohlédnout vystavené knížky a v 10 hodin vypuklo KNIHOBRANÍ, kterého se mohli zúčastnit pouze ti, kteří se do této akce aktivně zapojili.

KNIHOBRANÍ zahájilo předčítání úsměvného příběhu z knížky Vladislava Vančury – *Kubula a Kuba Kubikula* a poté již děti po krátké besedě přinesené knížky prohlížely, četly a vybíraly.

Příjemný dojem z celé akce doplnilo jarní sluníčko, které se nám dralo do oken, a bylo tak svědkem oslavy knížek na naší škole.

Mgr. Jana Knapová

ÚSPĚCHY NAŠICH ŠACHISTŮ

Okresní kolo přeboru škol v šachu, 12. 12. 2016, Hořice

V kategorii základních škol I. stupně se sešla pouze dvě družstva, což bylo překvapení, protože tato kategorie bývala jednou z nejsilněji obsazených. Obě družstva se utkala celkem ve čtyřech zápasech tempem 2×20 minut. **Zvítězilo družstvo ZŠ Sobotka nad družstvem ZŠ Jičín Železnická, a postoupilo tak do krajského kola.**

Výsledky kategorie I. – 5. třída ZŠ

1. ZŠ Sobotka 10½ (Polášek, Ernsten, Řezba, Patka)
2. ZŠ Jičín - Železnická 5½ (Nágl, Horáček, Čech, Havránek)

Kategorie 2. stupně základních škol byla letos nejobsazenější. Celkem se přihlásilo 6 družstev. Tato kategorie se hrála tempem 2×15 minut na partii, každý s každým. Největším favoritem na vítěze bylo mužstvo Gymnázia Nová Paka. Na 2. místě skončila ZŠ Jičín Husova o pouhý bod před ZŠ Jičín Železnická. ZŠ Sobotka obsadila 5. místo.

Výsledky kategorie 6. – 9. třída ZŠ

1. Gymnázium Nová Paka 17½ (Sucharda, Fojt, Kraus, Dytrych)
2. ZŠ Jičín - Husova 12 (Jílek, Jakubec, Doskočil, Václavů)
3. ZŠ Jičín - Železnická 11 (Kabelka, Hykš, Nýdrle, Hubař)
4. Lepařovo gymnázium Jičín 8½ (Lajbl, Šoltys, Klejch)
5. ZŠ Sobotka 8 (Zedníček, Matyáš, Blažej, Souček, Plíšek, Průša)
6. Gymnázium Hořice 3 (Kulhánek, Tran, Lukavský, Vítek)

Krajské kolo přeboru škol v šachu, 25. 1. 2017, Třebechovice pod Orebem

Krajské kolo přeboru škol se uskutečnilo v Třebechovicích pod Orebem za účasti 30 školních družstev z celého kraje. Hrál se ve třech kategoriích podle stupňů škol systémem každý s každým.

Časové tempo bylo stanoveno poprvé s přídatkem na 2×10 minut plus 5 vteřin na tah, proto nebyly časové tísňe v posledních vteřinách boje nad šachovnicí.

Kategorie A) I. – 5. třída

1. ZŠ a MŠ Josefa Gočára Hradec Králové A	33,5
2. ZŠ Třebechovice pod Orebem	30
3. ZŠ Meziměstí	21
4. ZŠ Javornická Rychnov nad Kněžnou	19,5
5. ZŠ a MŠ Josefa Gočára Hradec Králové B	19
6. ZŠ Sobotka	17,5
7. ZŠ Velichovky	16
8. ZŠ a MŠ Bílá Třemešná	12
9. ZŠ Jaroměř Na Ostrově	8
10. ZŠ a MŠ Bílá Třemešná B	3,5

Naši školu reprezentovali:

Martin Řezba 0/2; Matěj Matyáš 4; Marek Patka 3; Oliver Pavel Ernsten 6,5; Tadeáš Plíšek 4/6; Jáchym Polášek 0/1

Mgr. Oldřich Krofta

ZÁKLADNÍ UMĚLECKÁ ŠKOLA

Pozornému pozorovateli neuniklo, že od letošního školního roku se naše pobočka rozrostla. Zvětšil se nejenom počet žáků, ale také počet učeben a přibývalo zázemí pro učitele. Díky úžasné podpoře vedení města sobotecká pobočka ZUŠ nejenom vypadá, ale také skutečně je školou se vším všudy. Věřte, že máme být na co pyšní a lednová návštěva prezidentky asociace ZUŠ paní Jindřišky Kudrlové mi to jenom potvrdila. Paní prezidentka nešetřila obdivem a pochvalnými slovy.

A jak jsme letos pracovali a co nás ještě čeká? Některá naše vystoupení jsou už tradiční, např. vítání občánků, rozsvěcení vánočního stromu, vánoční koncert na Mladějově a několik dalších interních koncertů, spolupráce s SŠD – příprava a výběr muziky k dětskému představení nebo spoluúčinkování na recitačním večeru Nezakřiknutí. Velkou výzvou pro nás byla účast v soutěži vyhlašované MŠMT, letos v oboru hra na klavír a hra na kytaru. A naši žáci si nevedli vůbec špatně. Ve hře na klavír

v okresním kole druhé místo získali: Ema Lukášová, Anežka Floriánová, Filip Šisler a Adéla Kuželová, třetí místo Jana Pacltová a Veronika Ječná. Kytaristé byli ještě úspěšnější, první místo s postupem do krajského kola vybojovala Lucie Havlíková a Alice Máchová, druhá místa získaly Karolína Kozáková a Tereza Ježková.

Před námi je ovšem akce, na kterou se připravujeme už několik týdnů. Jedná se o celostátní happening základních uměleckých škol, nazvaný ZUŠ OPEN. Jde o festival, jehož iniciátorkou je nejproslulejší pěvkyně současnosti, paní Magdalena Kožená, která říká: „Základní umělecké školy tvoří kořeny naší kulturnosti, naší lásky k umění. Ve světovém měřítku jsou zcela unikátním vzdělávacím systémem, který je třeba hýčkat, rozvíjet a podporovat.“ Cílem festivalu, který se koná mj. pod záštitou ministra kultury Mgr. Daniela Hermana a ministryně školství Mgr. Kateřiny Valachové, Ph.D., je prezentovat celou šíři umění a života uměleckých škol mimo obvyklý rámec

a prostory škol, zapojit v jeden den do spolupráce co nejvíce uměleckých škol, podpořit jejich vzájemnou komunikaci v rámci regionu, posílit respekt základních uměleckých škol. Do této akce se zapojí 350 ZUŠ z celé republiky. Program naší pobočky **30. května 2017**, kdy se ZUŠ open koná, je následující: dopoledne „Hrajeme spolužákům“ – koncert pro 1. a 2. stupeň ZŠ, 14.00–15.00 Hodina (nebo i víc) otevřených dveří v našich prostorách ve spořitelně, 18.00 Slavnostní koncert na Humprechtě. Více o ZUŠ OPEN na www.zusopen.cz

Z našich dalších významných akcí bych chtěla připomenout červnové slavnostní vyřazení absolventů v Porotním sále jičínského zámku. Připomínám ho proto, že se ho zúčastní i absolventky (žákyně, které na svůj nástroj absolvovaly sedm ročníků ZUŠ) ze Sobotky – Adéla Kuželová, Petra Loumová, Michaela Pažoutová ve hře na klavír a Klára Drapáková ve hře na flétnu.

Petra Matoušková

ZPRÁVIČKY ZE ŠKOLIČKY

KARNEVAL

V pátek 24. 2. 2017 se budova sobotecké mateřské školy neozývala jenom dětskými hlasy. Tentokrát byla ve třídách a na chodbách slyšet i hudba. Děti dováděly na tradičním kar-

nevalu. Děvčata a kluci se proměnili ve víly, princezny, rytíře, kovboje a v další karnevalové postavy. Tančilo se, hrálo a také soutěžilo. Všem se karneval moc líbil.

KRESLÍME A MALUJEME

Jak je známo, naše děti rády kreslí a malují. Jejich obrázky je možné pravidelně vidět například ve výloze cukrárny STÁZA na soboteckém náměstí. Zdařilá „dílnka“ pravidelně posíláme i do nejrůznějších výtvarných soutěží. Tentokrát jsme přispěli do tří takových soutěží:

ŠKOLKA PLNÁ DĚTÍ

POŽÁRNÍ OCHRANA OČIMA DĚTÍ

MEZINÁRODNÍ VÝTVARNÁ SOUTĚŽ VE FINSKU

PŘEDŠKOLÁCI VE ŠKOLE

Ve středu 22. 3. 2017 a ještě i v pátek 31. 3. 2017 se naši předškoláci alespoň na chvíli stali opravdovými školáky. Navštívili totiž „velkou školu“ (Základní školu Sobotka), aby na vlastní oči viděli, jak to ve škole chodí. Poseděli se staršími kamarády v lavicích, viděli je psát, číst a počítat. Všichni se už do první třídy moc těší.

SVÁTEK KNIHY

Březnový SVÁTEK KNIHY jsme si připomněli návštěvou městské knihovny. Nebyli jsme tu poprvé. Tentokrát paní knihovnice dětem vysvětlovala, jak se půjčují knihy, jak se má s knihami zacházet. Děti se na chvíli staly čtenáři, vypůjčily si různé knížky a prohlížely si je. V závěru návštěvy paní knihovnice z jedné knížky i předčítala: byl to příběh o jaru.

MÁME RÁDI DIVADLO

V pátek 24. 3. 2017 za námi přijelo do školky divadélko s pohádkou „O mlsné opičce“. Nebylo to zdaleka první divadelní představení pod střechou naší „mateřinky“. Naše děti už divadlo dobře znají a nejen to, které za nimi přijede. Zhlédli jsme již několik pohádkových her v městském divadle a dokonce i na opravdové scéně městského divadla v Mladé Boleslavi.

Kolektiv učitelek MŠ Sobotka

Knihovna F. Šrámka v Sobotce a nejmenší čtenáři

ZAPADLÁ VZPOMÍNKA NA JEDNY ŠIBŘINKY

Těch pár let po druhé světové válce byla doba veselá s množstvím zimních tanečních zábav. Karneval sportovců, Merenda hasičů, ples veřejný, sokolské Šibřinky a jiné taneční reje probíhaly jeden za druhým a naši chodili domů před svítáním se špičatými čepicemi na hlavách, papírovými trubkami jako z pouti, balíčkem obložených chlebiček v rukou a s pečlivě složeným kostýmem masky. Přešel únor 1948 a nálada byla ta tam. Kdyby to nebyl rok londýnské olympiády a fantastických Zátopkových vítězství, nebylo by tu k zajásání nic.

Ale pod vlivem okouzlení ze Zátopka a jeho sportu jsme v Sobotce stejně jako jinde založili atletický oddíl a za sokolovnou vybudovali miniaturní stadion, snad nejmenší v republice, ale zato na lidskou práci snad nejnáročnější. Vedoucí oddílu Sváta Macoun na podzim roku 1950 odešel do vojenské služby a já pak z jeho pověření oddíl vedl, i když mi ještě nebylo 16 let. Oddíl byl součástí Sokola a já místo Sváti chodil na výborové schůze. Sportovní náradí se nám rychle opotřebovávalo, já stále žadonil o peníze, ale marně. Nebylo ani na výzdobu tradičních Šibřinek a dostal jsem nabídku, že když

bez financí uděláme pro Šibřinky pěknou výzdobu sálu, tak nám aspoň ten oštěp koupí. A že když prohledáme budovu, určitě někde na půdě nalezneme zbytky ze starých výzdob, kam se ukládaly, nebo když přemluvíme kreslíře a malíře ze Sobotky, jistě nám pomohou. Nepomohli, byla zlá doba, začátek roku 1951. Z nás si nikdo netroufal malovat krásné pohádkové postavičky na balicí papír, na který stejně nebyly peníze.

V budově jsme nic nenašli, jen na půdě několik barevných kol stočené papírové pásky, široké asi 5 cm. Bylo jí dost, jistě pár set metrů, o které nikdo nevěděl, kde se tam vzala. Ale stejně, co s tím? Takže nic.

V noci jsem skoro nespál a dostal jsem bláznivý nápad, co z těch předlouhých „girland“ udělat. Druhý den jsem s tím přišel na trénink. Nejdřív smích jako nad legrací, kroucení hlavou a tukaní na čelo, ale nakonec, že se to vlastně udělat dá. Dnes už by to tak nešlo, protože sál se přístavbou jeviště změnil. A tak jsme s těmi barevnými páskami začali bojovat:

Stěna sálu oddělující chodbu měla asi metr pod stropem dlouhou dřevěnou

lištu a rozhodlo se, že pásky budeme těsně vedle sebe na lištu připevňovat. Pokladník Sokola bratr Mizera nám přece jenom poskytl 70 Kčs, zakoupili jsme kancelářskou sešíváčku, vysoký žebřík až ke stropu byl na chodbě a mohlo se začít.

K sešíváčce se hrnuli všichni, dnes už většinou nežijící a vlastně zapomenuté osobnosti, jako Pepa Kalvach, zvaný Gólđa ve skautingu, slavném Divadélku i skokan o tyči v atletice, Láďa Bázler (diskař), Tomáš Rybín (lesník a v atletice koulař), Míla Šulc (Divadélko, skauting, v atletice skok do výšky, později chemik a fotograf, který už v knihovně vystavoval a další jeho už posmrtná výstava se připravuje na příští jaro), Dobra Berka (elektrikář a v atletice dlouhé běhy), na další jsem už nevzpomněl. Sám jsem se k tomu nehrnul, měl jsem radost, že kluci vzali věc za svou. Sešíváčku a žebřík si nakonec vzal do ruky Gólđa, který už předtím v Divadélku projevoval všestrannou pracovní zručnost. Pásky se nespouštěly jako rovné, ale několikaúhelně se před spodním upevněním překrucovaly, takže stěna působila plasticky, kudrnatě a v mnoha barvách. A nebylo to jen na té jedné stěně.

Pak se začal uprostřed sálu sestavovat prostorový geometrický útvar, sloup až do stropu. Tenkrát sál osvětlovaly silné žárovky, ukryté za drátěným krytem proti nárazu míče. Na ten prostřední drátěný kryt jsme upevnili kruh ze silného drátu, průměr kruhu byl asi 80 cm, a na něj byly sešivačkou přišívány zase ty barevné pásy, snad 20 jich bylo. Přesně v ose vzniklého barevného zavěšeného sloupu stál dřevěný škopek o průměru asi 50 cm. Golda ho vyprosila u Slavíků po jakýchsi potravinách, vyčistili jsme ho, asi i nabarvili, naplnili cihlami, aby se po podlaze neposouval, navrch postavili nahoru svítící reflektor s ovládacím kabelem středem sloupu až ke stropu a dále na balkon k obsluze. Pásy byly také překrouceny a připevněny na škopek. Stál tu najednou komolý kužel na své

menší ploše. Asi o 45 stupňů jsme ho opatrně pootočili a stál tu hyperboloid, krásně barevně průhovaný a také kurdnatý. Přísně teoreticky vzato, byl by to hyperboloid, kdyby se pásy chovaly jako tuhá tělesa, ale ony se samozřejmě pootočením změnilly do složitějšího útvaru, ještě krásnějšího. Ale o to vůbec nešlo a nejde. Důležitá byla funkce. Ovládací místo na balkóně mělo ještě jeden reflektor s barevnými filtry, a tak Dobra Berka, který to vše ovládal, měl plné ruce práce a hlavu plnou fantazie, aby chvíli svítil sloup bíle nebo nasvícený některou barvou, aby hlavní světla zhasla, svítil sloup a reflektor klouzal po tančících, prostě kombinací bylo nepřeborně a on se v tom vyžíval. Ještě dnes vzpomíná. A že papírové pásy měly pololesklý povrch, všechny překrouceniny na páskách svítily jako

perličky. Celou dobu tanců jsem měl strach, že někdo do sloupu spadne, ale nic se nestalo. Taneční páry se od něj spíš instinktivně odtahovaly. Před půlnocí „páni vejboři“ vybídli Pepu Janů, aby vytroubil pro stavitele dekorace sólo a v kole se otáčeli všichni sobotečtí atleti i atletky. Netrvalo to dlouho, půlnoc už seděla na římse okna. Ale byla to čest a ten oštěp nám také koupili. A také nevím, jestli Sokol postavenou dekoraci přenechal dalším Sobotákům nebo jsme ji po Šibřinkách hned rozebrali a zůstaly jen vzpomínky, nostalgicky proložené vrstvou smutečných oznámení. I s tím, že by se to dnes dalo udělat jinak a lépe.

V Sobotce vždycky vznikla čas od času silná mladá generace nebo alespoň její část, která se snažila sama od sebe něco vytvořit. *Ing. Josef Jindra*

KNIHOVNA

O CHYSTANÝCH VÝSTAVÁCH ...

Během následujících tří měsíců se v Galerii na schodech při Městské knihovně Fráni Šrámka v Sobotce a přímo v prostorách knihovny postupně vystřídají nebo budou prezentovány souběžně hned čtyři výstavy.

V měsíci dubnu se v knihovně budete moci seznámit se současnou švédskou krimi literaturou a jejím vývojem, s autory, kteří se tímto typem literatury zabývají. Výstava, která byla zapůjčena ambasádou Švédského království, byla v loňském roce s velkým úspěchem pre-

zentována na Knižním veletrhu v Praze. V Galerii na schodech bude ke zhlédnutí výstava ilustrátora a spisovatele Jiřího Fixla, s ilustracemi z jeho knih se budete moci seznámit do poloviny května.

Jeruzalém – nedělitelný a věčný. Návrat do Jeruzaléma, hlavního města Izraele, je vždy malým svátkem. Návštěva Sváté země bez alespoň krátké zastávky ve Městě míru prostě není úplná. Letnímu horku, zimnímu chladu, nekonečným kolonám, zájezdům poutníků, vlezlým překupníkům a kavárníkům, i tomu

zvláštnímu napětí ve vzduchu navzdory. Jeruzalém působí na mysl jako droga... Tolik k výstavě napsal její autor Robin Böhnisch. Vernisáž výstavy fotografií proběhne trochu netypicky v pondělí 15. května, výstava pak potrvá do začátku června.

V červnu se obě výstavní prostory zaplní tvorbou dvou soboteckých autorů – Moniky Jirků a Kamila Bláhy. Po celý měsíc červen si budete moci prohlédnout jejich olejomalby, kresby uhlem a tužkou s různou tematikou.

KNIŽNÍ NOVINKY

Výběr z knih, pořízených za poslední dva měsíce do knihovny:

Beletrie

Conn Iggulden: Válka růží. Díl I. Bouře

Lars Kepler: Lovce králíků

Miloš Urban: Závěrka

Naučná literatura

Hal Elrod: Zázračné ráno

Renáta Fučíková: Obrazy z Nového zákona

Chris Peterson: Nápadité zahradní projekty

Ondřej Weigel: Autoškola 2017

Beletrie pro mládež

Kiera Cassová: Siréna

Chris Colfer: Země příběhů. Návrat kouzelnice

Cube Kid: Deník malého Minecraftáka

Bobbie Pyronová: Srdce smečky

ROZTANČENÁ PRAVÁ KUBA V SOBOTCE

Slávka Chrpová, šéfredaktorka časopisu *Cykloturistika* a dlouholetá členka Studia Šrámkova domu uváděla ve čtvrtek 20. dubna 2017 od 18 hodin v Městském muzeu Fráni Šrámka cyklocestovatelskou multimediální přednášku s tancem s názvem *Pravá Kuba*. Svoje zkušenosti ze čtyř návštěv Kuby během

deseti let zúročila a připravila projekci, kde se sleduje neobvyklá tematika. Kromě neotřelých zážitků z jízdy na kole po tomto ostrově se zabývá i tím, jak se žije Čechům na Kubě a naopak Kubáncům v Čechách. Protože se také zajímá o původ Kubánců, odkud přišli a jaký byl jejich život po příchodu z oblasti Nigérie

a Beninu, monitoruje její projekce i santerijské náboženství, jeho tance a rituály.

Sama navštívila santerijského kněze. Kdo se přišel podívat, zjistil zda se Kuba mění opravdu tak rychle, jak se nám jeví ze středu Evropy. Slávka také zatančila tanec mambo.

Magdaléna Šrůtová, knihovnice

DO SOBOTECKÉ KNIHOVNIČKY

Obě vlastivědné ročenky z našeho kraje vyslaly ke čtenářům své svazky za rok 2016. Z jejich bohatého obsahu upozorňujeme alespoň na nejzávažnější příspěvky týkající se Sobotecka. V semilsko-turnovsko-jičínském 29. ročníku **Z Českého ráje a Podkrkonoší** to je studie **Hany Kábové** *Josef Vítězslav Šimák a Sobotecko*, mapující do detailu historikovy články, přednášky a projevy vztahu k našemu městu a okolí; 9. ročník sborníku **Boleslavica** je věnován osmdesátinám historika Karla Herčíka, dobře známého i na Sobotecku, a **Jan Šimonek** zde pokračuje v soupisu pomníků a pamětních desek obětí válek a totality na okrese (tentokrát došlo i na Horní Bousov). V obou je také bibliografie vlastivědné literatury regionu za rok 2015.

Kacanovy. Ve stínu lesa a na slunných stráních (red. Pavel Jakubec, Jaroslav Egert). Obec Kacanovy 2016, 320 s. Upozorňujeme naše čtenáře na tuto výbornou monografii nedaleké obce na Turnovsku. Lze ji pokládat za vzorovou vlastivědnou publikaci, vzniklou spojeným úsilím místních badatelů a profesionálních historiků. Kromě velkého množství fotografií, kreseb a plánků tu najdeme kapitoly věnované dějinám obce od pravěku, jejím památkám (zvláště Kopicův statek), přírodě i spolkovému životu a současnosti. Za zaznamenání stojí i minimum překlepů a pečlivá korektura (pouze historik Jaroslav Čechura byl na s. 62 překřtěn na Josefa).

Jana Šubrtová – Zuzana Jakubcová: Vyskeř. Kaple svaté Anny. Národní památkový ústav Liberec, Liberecký kraj a obec Vyskeř 2015, 12 s. Stručný text s bohatým fotografickým doprovodem je zaměřen především na známou kapli, její dějiny a výzdobu včetně restaurování maleb.

Karel Čermák: Opomíjená místa Českého ráje. Gentiana Jilemnice 2016, 192 s. Ing. arch. Karel Čermák tvrdí, že není historik. Kéž by však měl každý kraj takového svého regionálního historika! Navíc s tak širokým územním záběrem, hlubokými vědomostmi a bezchybným poutavým uměním vyprávět. Jeho přednášky, výstavy, knihy, edice *Vlastivědný poutník* a další aktivity o tom svědčí nejlépe. Nejnovější Čermákova kniha přináší obrázek Českého ráje z nezvyklého úhlu pohledu: vyhýbá se známým přírodním i historickým památkám a představuje nám ty neznámé či zapomínané. Je jako obvykle doprovázena mnoha krásnými fotografiemi a mapkami a v devíti kapitolách provází čtenáře celým Českým rájem. Každá má 9 až 16 zastavení u různých méně známých památek. Na Sobotecku vynechává Sobotku, Humprecht i Kost, místo nich nám představuje výtvoř lidového umění v Plakánku a u Lažan, bývalý dvůr Zájezd, Beitlerovu lípu u Spyšové, původní zástavbu Svobodína, památné hřbitůvky na Mladějově a na Veselici, zvonici a sochu sv. Vincence na Samšíně a místo boje v květnu 1945 na Pyrá-

mu u Přepeři. Vytýkat téměř není co – snad jen bibliografie mohla být souborně umístěna jako zvláštní kapitola; také řádky o Jarmile Glazarové bych stylizoval jinak; u Řáholce je poněkud nadhodnocena zásluha L. Korbela a chybí odkaz na pátrání a knížku Evy Bílkové.

Jiří Waldhauser: Archeologie kraje básníků. Archeologie Sobotecka v Českém ráji. Regionální muzeum a galerie v Jičíně 2016, 152 s. Sobotecko i samotná Sobotka sice dosud čekají na podrobnější archeologický průzkum, ale přesto se pravěku kraje věnovala řada vědců i amatérů a byly učiněny zajímavé nálezy. Ve své době je pečlivě zachytil náš významný archeolog Jan Filip (*Dějinné počátky Českého ráje – 1947*), několikrát Rudolf Turek a Eva Ulrychová. Nyní vychází nová, mnoha kresbami, plánky a krásnými fotografiemi provázená

ARCHEOLOGIE KRAJE BÁSNÍKŮ
Archeologie Sobotecka v Českém ráji

Jiří Waldhauser

publikace k tomuto tématu od našeho dávného spolupracovníka Jiřího Waldhausera. Seznamuje zájemce s jednotlivými archeologickými lokalitami na Sobotecku (přibližně v rozsahu bývalého soboteckého okresu), s dějinami archeologických výzkumů a nálezů, představuje osobnosti, které se touto problematikou zabývaly, a přináší i důkladný soupis literatury tomuto tématu věnované (třebaže by mohl zahrnout i další zajímavé články). Připojen je rovněž návrh několika tras výletů a mapky celého území s vyznačením jednotlivých lokalit.

Vadou na kráse je nedostatečná korektura. Také 32 medailonků zaslužitých archeologů mohlo být doplněno

alespoň na avizovanou padesátku. Je-li uveden Jan Prostředník, že ojedinele zasáhl při akci na Nebákově, měl být zařazen samostatně i Josef Vítězslav Šimák, který podobně navštívil Nebákov při výzkumech učitele Josefa Severy, a Martin Nechvíle, který Severovy nálezy zhodnotil. Dalšími, kdo jen „náhodně“ nebo „okrajově“ zasáhli do dějin archeologie Sobotecka, jsou uvedeni Michal Lutovský, Jan Kosina aj., ale postrádáme řadu jiných, např. Maxe Lüssnera. Proč nejsou do pomyslné síně slávy zařazeni také historička českých hradů Dobroslava Menclová nebo historiograf archeologie Karel Sklenář? A proč nejsou v seznamu sobotečtí rodáci, významní autoři archeologic-

kých prací Alexandr Josef Bernard, Jan Folprecht nebo Václav Jaromír Černý? Chybí i okruh kopidlenské komtesy Elisy Schlikové (Matyáš Kalina z Jäthensteinu, Josef Vojtěch Hellich), zajímající se o hradiště mezi Markvarticemi a Hřmenínem.

Diskutabilní je rovněž připojení oblasti Prachovských skal k Sobotecku. Myslím, že se Jičíňáci mohou právem zlobit, neboť k Sobotecku patřil ze skalního města jen okraj u Maršova a Blat.

A na závěr: jsem uveden jako recenzent publikace, ale neprávem a bez mého vědomí, neboť jsem žádný recenzní posudek nepsal. Kdybych ho psal, nemusel jsem nyní psát tyto výhrady.

Karol Bílek

CO PŘINÁŠÍ KE ČTENÍ OJKT 1/2017 ?

První letošní číslo vlastivědného sborníku *Od Ještěda k Troskám* vyšlo s bohatým obsahem na konci března a neopomineme v něm práce soboteckých autorů: Karel Havlíček Borovský, Sobotáci a Sobotecko (K. Bílek), Humphrecht v roce 2016 (D. Faměrová), Malíř Korčák (T. Grindl). Na letošek připadá

nedožitých 95 let známého turnovského malíře a básníka Jana Solovjeva a svou pozornost mu věnoval V. Hnízdo. L. Morávková již ve 4. pokračování čtenáře seznamuje s kulturními památkami Lomnicka, R. Mareš ve 2. pokračování připomíná 150 let budovy Učitelského ústavu v Jičíně. Z obcí kolem nás se svou historií

i přítomností prezentuje Mnichovo Hradiště (L. Křížová), kdysi dávno (50. léta min. st.) naše okresní město v Libereckém kraji. V jeho gymnáziu studovala tehdy celá řada soboteckých studentů, dnes známých osobností našeho města. Zaujme jistě i uvedení knihy k 700 letům Kněžmosta (L. Křížová).

Ing. J. Jindra

SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ NA ROZLOUČENOU S KARDINÁLEM MILOSLAVEM VLKEM

18. března 2017 zemřel v Praze ve věku 84 let Jeho Eminence Miloslav kardinál Vlk, emeritní arcibiskup pražský a primas český. Tuto zprávu dopro-

M. Vlk a Z. Maryška

– foto: z archivu Ing. J. Vraného

vázenou jeho fotografiemi, životopisnými údaji a prvními úvahami a komentáři hodnotícími jeho zásluhy přinesly aktuálně všechny sdělovací prostředky.

Kardinál Vlk byl skutečně mimořádná osobnost. Skromný, zásadový, vlastenec hájící zájmy země i katolíků, schopný usilovat o účinný ekumenický dialog mezi církvemi, naslouchat hlasům odpůrců a snažit se obnovit postavení katolické církve v zemi. Rozuměl dobře osobnosti Mistra Jana Husa a jeho době, vždyť i diplomovou práci na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, již zakončil studium, věnoval Jenskému kodexu.

Znali jsme se dobře, studoval archivnictví o rok výš než já a setkávali jsme se při společných akcích. Věděli jsme o sobě i za normalizace a rád jsem mu blahopřál, když byl roku 1990 ustanoven biskupem v Českých Budějovicích, o rok později arcibiskupem pražským a v roce 1994 kardinálem. Roku 1997 na mé požádání ochotně napsal článek k 700. výročí narození arcibiskupa Arnošta z Pardubic do seriálu pro *Listy starohradské kroniky* (roč. 20, 1997, č. 2, s. 43-44).

Pozdravili jsme se i 24. srpna 1996 na soboteckém děkanství. To přijel na prosbu pana děkana Zdeňka Maryšky

– ve stopách svého dávného předchůdce v úřadě Zbyňka Berky z Dubé – celebrovat slavnostní mši k 400. výročí vysvěcení nově postaveného soboteckého chrámu sv. Maří Magdaleny. Tehdy na závěr kázání oslovil přítomné: „Milí Sobotečtí, budujte dál chrám vzájemných vztahů, lásky a odpuštění. Budujte duchovní chrám společenství města. Budujte chrám ducha, v němž bydlí láska. Společnost potřebuje duchovní hodnoty.“

Setkávali jsme se rovněž v našem starobylém farním kostelíčku sv. Bartolomě-

je v Praze-Kyjích, který rád navštěvoval, prohodili jsme pár slov na schůzích České archivní společnosti, jejímž byl čestným členem, navštívili jsme ho s manželkou i v jeho malém útulném bytě poblíž arcibiskupského paláce na Hradčanech, kde přebýval po odchodu z funkce roku 2010.

Jsem rád, že pan kardinál Vlk patří svou návštěvou Sobotky v roce 1996 do jejích dějin – tak jako tam patří jeho předchůdci, arcibiskupové Arnošt z Pardubic, Zbyněk Berka z Dubé a Antonín

Petr Příchovský z Příchovic (ten byl v mládí soboteckým kaplanem a děkanem).

Na pohřbu Jeho Eminence 25. března 2017 v pražské svatovítské katedrále předvedl své mistrovství i trumpetista České filharmonie, Soboták Miroslav Kejmar.

Litujeme úmrtí pana kardinála, jako jsme se neradi smířovali s odchodem jiného přítele Sobotky, českobudějovického biskupa Jiřího Paďoura. Litujeme a budeme vzpomínat. *Karol Bílek*

ZA JITKOU PETRUŠKOVOU

19. března 2017 zemřela v Turnově po krátké nemoci ve věku 63 let **Jitka Petrušková**. Znal ji celý Český ráj. Po celý život působila ve stopách své matky v turnovském Muzeu Českého ráje. Začínala zde ještě za ředitele

Jana Knoba. Byla vynikající vlastivědnou pracovníci, znala jako málokdo minulost Turnova a celého širokého kraje. Od obnovení Pekařovy společnosti Českého ráje v roce 1990 byla doslova její duší, dlouhá léta vykonávala funkce

jednatelky a hospodářky. Byla rovněž jedinečnou organizátorkou vědeckých konferencí, které Společnost pořádala. Je nesmírná škoda, že své bohaté znalosti tak málo publikovala. V pátek 24. března jsme se s ní rozloučili ve zcela zaplněné obřadní síni v Turnově. Jitko, budeš nám moc, moc chybět! *K. Bílek*

MALÁ VZPOMÍNKA

Těsně před vánočními svátky zemřela významná herečka **Luba Skořepová**. Na „prknech, která znamenají svět“ začínala na přelomu 30. a 40. let minulého století v rodném Náchodě jako talentovaná studentka gymnázia. Účinkovala tehdy na mnoha studentských akademiích a akcích.

Hlavní její úspěch byl čtvrt roku před maturitou, v březnu 1942 ve Šrámkově Měsíci nad řekou, kde ztvárnila Slávku

Hlubinovou. Hru v pohnutých dnech protektorátních nastudoval ředitel gymnázia dr. Vávra. Ten také přesvědčil Skořepovy, aby dali dceru studovat herectví. Studia na konzervatoři úspěšně ukončila a po osvobození nastoupila do Honzlova Studia mladých, z něhož pak přešla do činohry Národního divadla jako řádná členka. Vzpomínala, že se na ni tehdy starší dámy dívaly s nedůvěrou, protože představovala „no-

vou uvědomělou svazáckou generaci“. Viděl jsem ji na počátku 50. let v roli Kristýny ve Stroupežnického Našich furiantech.

Nehrávala tehdy hlavní role. Herečky vyrála až později, tak jak ji známe z divadelních i televizních či filmových rolí poslední řady let. Třeba v jejím brilantním výkonu v představení jednoho herce Mydlibaba, v níž jsme ji viděli i tady v Sobotce. Odešla v ní významná osobnost českého herectví.

Aleš Fetters

NA ROZLOUČENOU

Velice nás všechny zasáhla smutná zpráva, že už nebudeme na soboteckém náměstí potkávat pana **Eduarda Krejčíka** z rodinné firmy Pohřební služba Krejčíkovi.

Pan Eduard Krejčík se narodil v Praze 25. 8. 1947. Pohřební službu vedli od r. 1973 s spolu s manželkou Alenou Krejčíkovou-Zakouřilovou pod hlavičkou Okresního podniku služeb.

V roce 1990 ji odkoupili a vytvořili firmu Pohřební služba Krejčíkovi. Rozšířili její působnost i na Jičínsko. V rodinné firmě začali pracovat i oba synové Petr a Pavel.

Pan Krejčík vyprovodil na poslední cestu nespočet našich zemřelých příbuzných a přátel, a to vždy pečlivě tak, jako by to byl někdo z jeho nejbližších a přátel. Patří mu za to náš vděčný a upřímný dík. V tak těžkých chvílích byl svým profesionálním a hlavně lidským přístupem velkou oporou pro pozůstalé. Svoji práci vykonával s velkou uctivostí a citlivostí. Pan Krejčík byl veselé povahy a měl rád život. S každým si rád popovídal na svých procházkách na náměstí i v soboteckých uličkách. Všichni jsme znali jeho vtipy a vlastně jsme na ně čekali, patřily k němu. Milý člověk s velkým srdcem.

V krásných vzpomínkách bude navždy s námi.

Za redakci Zpravodaje Pavlína Havlová

KULTURNÍ KALENDÁŘ

3. 4. 1757 zemřel malíř **Jan Petr Molitor**, tvůrce oltářního obrazu sv. Maří Magdaleny v Sobotce.
4. 4. 1807 zemřel samšinský farář **Baltazar Ceyp z Peclínovce**; zažil přestavbu tamního kostela.
17. 4. 1807 se narodil český malíř a archeolog **Josef Vojtěch Hellich**, zkoumal i valy u Markvartic.
17. 4. 1817 se narodil sobotecký vlastenec, městský úředník **Rudolf Riegel**, přítel Karla Havlíčka.
30. 4. 1837 se narodil **Flaminio dal Borgo-Netolický**, majitel kosteckého panského velkostatku.
1. 4. 1857 zemřel mladý markvartický básník a spisovatel, gymnaziální profesor **Josef Švorc**.
13. 3. 1867 se v Sobotce narodil menšinový pracovník v Horním Růžodole u Liberce **Josef Kubů**.
29. 3. 1867 se narodil dlouholetý nájemce panského dvora Semtiny a mecenáš **František Thoř**.
27. 3. 1877 se narodil sochař **Josef Drahoňovský**, tvůrce bust Ant. Marka a Jindřicha G. Maštálky.
18. 4. 1877 se narodil známý sobotecký stavitel a člen městského zastupitelstva **Jaroslav Hortlík**.
25. 4. 1877 se narodil školní inspektor **Jiří Mrštík**, sběratel krajových pověstí Jičínska a Sobotecka.
13. 4. 1887 se narodila malířka a grafička **Anna Macková**; mezi její díla patří i dřevoryt zvonice v Oseku.
20. 3. 1897 zemřel sobotecký stavitel **Antonín Klimeš**; opravoval sobotecký kostel a stavěl školy.
18. 3. 1897 se narodil sobotecký básník, prozaik a překladatel **Ladislav Volf** (pseud. Rachvalák).
19. 4. 1897 se narodil v Sobotce významný filmový publicista a historik filmu **doc. ing. Karel Smrž**.
11. 3. 1907 zemřel majitel hostince, samosprávný činovník a spolkový pracovník **Václav Marek**.
13. 3. 1907 zemřel významný právník, vůdce vídeňských Čechů, dvorní rada **Karel Kratochvíle**.
18. 3. 1907 se narodil úředník ONV, sobotecký spolkový, kulturní a sportovní činitel **Josef Vrána**.
13. 4. 1907 se narodila šrámkovská herečka **Elena Hálková**, manželka herce Zdeňka Štěpánka.
20. 4. 1907 se narodil obětavý kulturní pracovník **Josef Volf**, jednatel rodáckého spolku v Praze.
17. 4. 1917 se narodil sobotecký obvodní a sportovní lékař, organizátor dětských táborů **Jiří Filsak**.
29. 4. 1917 zemřel sobotecký vlastenec **Václav Peča**, majitel tzv. Bílého domu č. 122 na Předměstí.
11. 3. 1927 se v Sobotce na Syrovandě narodil dlouholetý liberecký lékárník **PhMr. Josef Macoun**.
5. 4. 1927 se narodil hubojedský chalupář, známý herec pražských divadel a filmu **Otto Lackovič**.
21. 4. 1927 se narodil dlouholetý spolupracovník ZŠS a Osvětové besedy **JUDr. Otakar Martinec**.
30. 4. 1927 se narodil spisovatel a novinář **Josef Rodr**; psal o Fráňu Šrámkovi a Jaroslavu Markovi.
17. 3. 1937 se narodil hudební skladatel, mykolog a věrný přítel Šrámkovy Sobotky **Václav Hálek**.
23. 3. 1937 zemřel řídicí učitel **František Válek**; působil také ve Hřmeníně a 12 let v Libošovicích.
7. 4. 1947 zemřel první přednosta sobotecké železniční stanice, známý fotograf **Antonín Beneš**.
21. 4. 1947 zemřel mladějovský a poté sobotecký učitel a vlastivědný pracovník **František Hartl**.
8. 3. 1957 zemřel amatérský archeolog (prokopal Nebákov), hudebník, učitel v Rovni **Josef Severa**.
29. 4. 1977 zemřel známý turnovský učitel, muzejník a spisovatel, náš spolupracovník **Jan Knob**.
2. 4. 1992 – před čtvrt stoletím zemřel sobotecký lékař a malíř, člen redakce ZŠS **Milan Tomášek**.
7. 3. 1997 zemřel generál **Václav Kužel**, účastník bojů ve Svobodově armádě, rodově z Markvartic.
5. 4. 1997 zemřel známý spisovatel, básník a dramatik, častý návštěvník Sobotky **František Kožík**.
7. 3. 2007 zemřel spolupracovník ZŠS, historik **Jan Štoviček**, znalec života Marie Calmy-Veselé.
21. 4. 2007 zemřel ruský výtvarník **Anatolij Kalašnikov**, autor souboru dřevorytů ze Sobotecka.

BLAHOPŘEJEME

90. narozeniny oslavila 7. dubna spisovatelka **Milena Kovářová**, rodačka ze Spyšové, a o týden později dlouholetý kronikář Horního Bousova **Jiří Slavík**. 85 let se dožívají 27. března malechovický chalupář, výborný grafik a tvůrce plakátů **Václav Ševčík** a 12. dubna sobotecký děkan a organizátor opravy chrámu sv. Maří Magdaleny **P. Zdeněk Maryška**. Neuvěřitelné 75. výročí narození slaví dva věční mladíci: 4. března pardubický divadelník a politik, častý aktivní účastník Šrámkovy Sobotky **Miloslav Kučera** a 25. dubna nejnámější

český vodník, herec a chalupář v Plakánku **Josef Dvořák**. Mezi sedmdesátníky se zařadí sochař a přítel Sobotky **Jan Kavan** (8. 3.) a známý chovatel koní **Jan Jirásek** (30. 3.). O 5 roků mladší jsou fyzik a vysokoškolský pedagog **Milan Kálal** z Mladějova (24. 3.) a výborný hudebník – saxofonista **Josef Žemlička** (26. 3.). Šedesátiny slaví 5. března tvůrce několika pamětních desek v Sobotce **Luboš Pažout** z Čálovic. A kulaté čtyřicáté narozeniny si připomínají 3. března politolog **Radek Špicar**, viceprezident Svazu průmyslu ČR a 8. dubna **Lada Blažejová**, vedoucí Studia Šrámkova domu. Všem upřímně blahopřejeme!

K. B.

MALÁ GRATULACE K DEVADESÁTINÁM

Nestává se tak často, že bychom mohli blahopřát k devadesátým narozeninám. Letos tato příležitost nastala. 7. dubna 1927 se ve Spyšové narodila Milena Černá, po provdání Kovářová. Patří do rodu Rulcova a dlouhověkost je v něm normální. Vždyť maminka paní Mileny se dožila 97 let! Do tohoto rodu patřili i manželé Marie a Václav Hejnovi, správci Šrámkova domu.

Paní Kovářová ráda vzpomíná na soboteckou školu, která jí dala dobré základy do života. Pak vystudovala mladoboleslavskou obchodní akademii a na pražské škole stejného typu se zdokonalila v jazycích. Mohla potom celý život pracovat jako dokonale připravená úřednice v centrálních institucích v Praze, jakými byly Ministerstvo zahraničního obchodu, Státní banka českosloven-

ská a nakonec Ústav fyzikální chemie Jaroslava Heyrovského Československé akademie věd.

Přitom se ráda věnovala literatuře, psala verše a hlavně drobné povídky, které otiskovala v Zemědělských novinách, v Rudém právu, ve Vlastě aj. Spolupracovala i s rozhlasem a televizí. Řadu jejích příspěvků znají i čtenáři našeho Zpravodaje, vždyť zde publikuje již od roku 1967 (povídka Lidské kořeny). Zúčastnila se úspěšně též několika ročníků Literární soutěže Šrámkovy Sobotky. Ve Zpravodaji informovala čtenáře i o činnosti Kroužku rodáků a přátel města Sobotky a okolí v Praze, který byl obnoven roku 1970 a jehož byla jednatelkou.

Její nejmilějším dílem je vyprávění o dvou malých kočičkách, Papulce a Pajdovi, jehož 3. díl vyšel loňského roku

před Vánoci. Inspirací bylo autorce Čapkovo Vyprávění o pejskovi a kočičce. Kničky paní Kovářové jsou zabydleny jejich přáteli – zvířátky i pohádkovými bytostmi a dětem se velmi líbí. Ukázka byla přeložena i do angličtiny (Marie Neudorfllová), a tak vyprávění dělá radost i pravnučce Viktorce ve Velké Británii.

To a mnoho dalšího jsme se dozvěděli na dvou nedávných autorčiných besedách v Sobotce – v prosinci ve škole a 3. března v Městské knihovně Fráni Šrámka. Obě byly laděny slavnostně, vystoupily děti s recitací i hudbou a v knihovně pogrataloval autorce i sobotecký místostarosta Bc. Jan Janatka. A všichni jsme obdivovali čilou a neúnavnou vypravěčku, které by nikdo tu nastávající devadesátku nehádal.

Karol Bílek

JUBILEA

Měsíc únor a březen je bohatý na jubily v pozeňnaném věku 90 let a více.

16. 2. 2017 oslavila paní **Marie Kolnerová** ze Zahradní ulice v Sobotce 93 let. Její zdravotní stav ji již neumožňuje pobývat doma. V současné době žije v Domě pokojného stáří v Libošovicích.

Paní Kolnerové přejeme zlepšení zdravotního stavu.

25. 2. 2017 oslavil 90. narozeniny pan **Ladislav Lesák** z Březenské ulice v Sobotce. I jeho zdravotní stav se zhoršil, a proto nyní žije v Domě pokojného stáří v Libošovicích. Zavzpomínali jsme, jak pracoval v živočišné výrobě JZD. I přes úctyhodný věk si vše dobře pamatuje. V domově ho navštěvuje syn i dcera.

Panu Lesákovi přejeme pohodu a spokojenost.

1. 3. 2017 oslavila krásné 90. narozeniny paní **Alena Kuželová** ze Sobotky. Paní je stále čilá, moc se těší na jaro,

především na práci na zahrádce. Doma má k potěše kočky. Bydlí s dcerou, má vnučata a pravnoučata. Ráda své blízké vidí, vždy má radost ze setkání s nimi.

Paní Kuželové přejeme zdraví, pohodu a radost.

2. 3. 2017 oslavila 95. narozeniny paní **Františka Macounová** ze Sobotky, ulice Na Závisti. Paní je čilá, ještě stále vaří. Bydlí společně se synem. Při společném povídání vzpomínala, jak pracovala v JZD. Doma má k potěše pejska.

Paní Macounové přejeme zdraví, pohodu a vše dobré.

4. 3. 2017 oslavil své 93. narozeniny pan **Jaroslav Balák** z Předměstské ulice v Sobotce. Pan Balák je čilý, usměvavý, rád si povídá se známými, pečuje o něj dcera.

Panu Balákovi přejeme do dalších let pohodu a spokojenost.

8. 3. 2017 oslavil pan **Josef Hais** z Krátké ulice v Sobotce 92 let. Pan Hais v současné době bydlí v DPS So-

botka, je zde spokojený. Má rád hudbu, hraje na klávesy. Někdy zajde ve středu do společenské místnosti DPS, kde se scházejí senioři, povídají si, zpívají a te-
tičky baráčnice je obsluhují. Vždy je to pěkné odpoledne.

Panu Haisovi přejeme hodně štěstí, zdraví a spokojenost.

13. 3. 2017 oslavil pan **Miroslav Hájek** krásné narozeniny – 101 let. Pan Hájek je ze Sobotky, ulice Na Zadní cestě. O pana Hájka se stará dcera a vnučka, v jejich péči vypadá velmi dobře, přestože celý život, jako bývalý malíř pokojů, těžce pracoval. Nyní spokojeně bydlí se svou rodinou, obklopen láskou všech. Oslava jeho narozenin byla příjemná, pan Hájek dostal krásný dort s číslem 101. Pan Hájek je k dnešnímu dni nejstarším občanem našeho města.

Panu Hájkovi přejeme spokojenost, klid, zdraví a ještě několik čísel na dalších narozeninových dortech.

Všem oslavencům přejeme mnoho zdraví do dalších let, spokojenost a pohodu ve svých rodinách.

Hana Rulcová

OPUSTILI NÁS NAVŽDY

Únor

Dne 11. února 2017 zemřela ve věku nedožitých 90 let paní **Jiřina Pažoutová** ze Sobotky.

Dne 14. února 2017 ve věku nedožitých 84 let zemřela paní **Jiřina Ortová** z Oseka.

Dne 25. února 2017 zemřel v pozhnaném věku 91 let pan **Jaroslav Mareček** z Libuně.

Dne 26. února 2017 zemřela ve věku 73 let paní **Jaroslava Drbalová** ze Sobotky.

Březen

Dne 10. března 2017 zemřela ve věku nedožitých 90 let paní **Marie Janatková** z Markvartic.

Dne 10. března 2017 zemřela ve věku 78 let paní **Jaroslava Karbanová** z Plhova.

Dne 17. března 2017 náhle zemřel ve věku nedožitých 42 let pan **Libor Knobloch** z Dolního Bousova.

Dne 24. března zemřel ve věku 69 let pan **Eduard Krejčík** ze Sobotky.

BYDLENÍ V DOMĚ S PEČOVATELSKOU SLUŽBOU

V domě s pečovatelskou službou v Sobotce je pronajímáno celkem 33 bytů, které jsou určeny pro jednotlivce i pro dvojice, jsou zde i byty s bezbariérovou úpravou.

Všechny byty jsou standardně vybaveny kuchyňskou linkou s lednicí a elektrickým dvouplotýnkovým vařičem, dále koupelnou se sprchovým koutem. Ve společných prostorách je k dispozici společenská místnost. V celém objektu je centrální plynové vytápění.

Byty jsou určeny pro osoby, které potřebují péči druhých osob (péči

může poskytovat například pečovatelská služba nebo někdo z blízkých).

Pečovatelskou službu v Sobotce poskytuje Oblastní charita. K úkonům pečovatelské služby patří např. pomoc při zvládnutí péče o vlastní osobu (pomoc a podpora při podávání jídla, při oblékání,...), pomoc při osobní hygieně, poskytnutí stravy nebo pomoc při jejím zajištění (dovoz jídla), pomoc při zajištění chodu domácnosti (úklid a údržba domácnosti, pochůzky, nákupy, praní a žehlení prádla), doprovody k lékaři, na úřady. Podrobnější popis

úkonů pečovatelské služby je k dispozici u sociálních pracovníků MěÚ Sobotka nebo v Charitní pečovatelské službě Sobotka, případně na webových stránkách Charitní pečovatelské služby.

Žádost o přidělení bytu v Domě s pečovatelskou službou v Sobotce je možné podat na Městském úřadě v Sobotce, úsek sociální a vnitřní správy – Bc. Pavlína Guciová – sociální pracovníce, kde obdržíte tiskopis žádosti, případně další informace.

Bc. Pavlína Guciová

SHÁNÍM FOTOGRAFIE a FILMY ZE ZÁVODU AUTOMOBILŮ DO VRCHU VYSKEŘ, který se jezdil se od roku 1966 do roku 1995.

Viz fotogalerie na: www.zavvysker.rajce.idnes.cz
tel.: 737 289 085, e-mail: amkvysker@seznam.cz

PRODEJ SLEPIČEK

Drůbež Červený Hrádek prodává slepičky typu **Tetra** hnědá a **Dominant** ve všech barvách z našeho chovu!

Stáří 14 - 19 týdnů.

Cena 149-180,- Kč/ks.

Prodej se uskuteční:

19. května 2017

Sobotka – u vlaku, nádraží – 15.20 hod.

Při prodeji slepiček

– **výkup králíčích kožek** –

cena dle poptávky.

Informace: Po-Pá 9.00 – 16.00 hod.
tel.: **601 576 270, 728 605 840**

Mladá Boleslav, J. Palacha 1013 (naproti Triu)

9.00–17.00 hodin

TIIZEKS

mob.: 608 783 500, 608 432 129

Zboží z Německa - kvalita nejen pro děcka

Zveme Vás do zavedené prodejny zboží z Německa.

Nabízíme čerstvé i trvanlivé potraviny, nápoje, drogerii a mnohé další. Najdete nás na adrese Jana Palacha 1013, Mladá Boleslav po-pá 9-17 hod., sobota 9-12 hod.

Facebook: Dovozy zboží z Německa-MŠ

KULTURNÍ A SPOLEČENSKÉ AKCE V SOBOTCE A OKOLÍ

VÍTÁNÍ PTAČÍHO ZPĚVU – „Bez ptáků to nejde“

sraz na náměstí Míru – 29. 4. 2017 / 7:00

Přijďte se k nám již tradičně spolu s RNDr. Z. Mrkáčkem za našimi pěvci.

Městské kulturní středisko Sobotka Vás zve na vítání ptačího zpěvu:

„Bez ptáků to prostě nejde“

Vítání proběhne dne 29.4.2017 v 7:00 hod. u kašny na náměstí.

Odtud po cca 5 km dlouhé trase vyjdeme za poznáním hlasů ptáků zahrad, lesa i polí. Provázet nás bude ornitolog Dr. Zdeněk Mrkáček. Exkurze je určena pro všechny věkové kategorie, seznámíte se s poznáváním našich pěvců podle zpěvu a dalších hlasových projevů. Na místě bude možné si zakoupit CD s hlasy vybraných druhů ptáků Českého ráje.

KINO SOBOTKA

Městské divadlo Solnice v Sobotce – 6. 5. 2017 / 17:30

Učitelka – film režiséra Jana Hřebejka je strhujícím dějem velmi aktuálního snímku o síle lidského charakteru inspirovaného skutečnou událostí.

KINO SOBOTKA

Městské divadlo Solnice v Sobotce – 20. 5. 2017 / 17:30

Zpívej – Tvůrci Mimoňů a Tajného života mazlíčků se tentokrát vydali dobývat kina s příběhem, který vám pohládí nejen duši, ale i uši.

DĚTSKÝ DEN

Areál koupaliště Sobotka – 28. 5. 2017 / 14:00

Čekají vás soutěže, ukázky sokolnictví, zpívající učitel MŠ Marek Šolmes Srazil.

OPEN ZUŠ

Městská spořitelna v Sobotce – 30. 5. 2017 / 14:00 – 15:00

Hodina (nebo i víc) otevřených dveří v prostorách učeben ZUŠ.

SLAVNOSTNÍ KONCERT – zámek HUMPRECHT / 18:00

Více o ZUŠ OPEN na www.zusopen.cz

BAMBINI – KONEC ŠKOLNÍHO ROKU

Zahrada Šrámkova domu – 30. 6. 2017 / 14:00 – 18:00

Přines výžo a máš odměnu jistou. Srdečně vás zveme na první prázdninovou akci.

Večer zahájíme Filmovou Sobotku 2017 - animovaným filmem na motivy knihy Antoina de Saint-Exupéryho **Malý princ**.

VÝSTAVY V GALERII NA SCHODECH PŘI MĚSTSKÉ KNIHOVNĚ

ŠVÉDSKÁ MÍSTA ČINU – od 1. 4. – 30. 4. 2017

Vydejte se po stopách švédské detektivní literatury. Výstava je zapůjčena ambasádou Švédska.

VÝSTAVA KRESEB ILUSTRÁTORA A SPISOVATELE JIŘÍHO FIXLA – od 1. 5. – 12. 5. 2017

JERUZALÉM – NEDĚLITELNÝ A VĚČNÝ – od 15. 5. – 2. 6. 2017

Výstava fotografií Robina Böhnische. Vernisáž výstavy proběhne 15. 5. od 16:00 hod.

SPOLEČNÁ VÝSTAVA SOBOTECKÝCH AUTORŮ MONIKY JIRKŮ A KAMILA BLÁHY

– od 2. 6. – 20. 6. 2017

SOCHY A SOUSOŠÍ

Šolcův statek v Sobotce – Lapidárium – 1. 5. 2017 / 14:00

Vernisáž výstavy Jaroslava Vacka. Za klavírního doprovodu při vernisáži vystoupí Karolína Žmolíková (soprán) a Martin Vydra (tenor), studenti JAMU. Výstava proběhne od 1. 5. – 31. 10. 2017.

VÝLET NA MASADU

Šolcův statek v Sobotce – Galerie 1. 5. 2017 / 14:00

Vernisáž výstavy kreseb Jicchaka Kurta Brůcka za klavírního doprovodu při vernisáži vystoupí Karolína Žmolíková (soprán) a Martin Vydra (tenor), studenti JAMU. Výstava proběhne od 1. 5. – 30. 6. 2017.

Rekonstrukce ulice Na Celné – foto: L. Jenček ml.

WWW.HUMPRECHT.CZ

MĚSTO SOBOTKA A ZÁMEK HUMPRECHT 2017

1. dubna v 18.00 hodin PŘÍBĚHY Z UNIVERSA
Na originální nástroj flashsting hraje Václav Kormáček - zpívá operní pěvkyně Eliška Josefová

14. května v 17.00 hodin JARNÍ KONCERT ke dni matek - ZPĚVÁNÍ O LÁSCĚ
Vystoupí Komorní sbor FP TU Liberec pod vedením sbormistryně Jany Konvalinkové
Hosté sboru: Veronika Vildmanová - zpívá Jitka Brázová Kolářová - housle, Monika Chmelářová - klavír

30. května v 18 hodin ZUS OPEN koncert zakládání učitelů ZUS Sobotka
Koncert se koná v rámci celostátního happeningu ZUS ve veřejném prostoru.
Pořádá nadační fond Magdaleny Kuznětsovny

3. června v 18 hodin DOBRODRUZSTVÍ CYKLISTIKY
Zahájení celoroční cyklistické výstavy, sepořádané ve spolupráci s Regionálním muzeem Kolín
pod záštitou časopisu CYKLOTURISTIKA
O RADOSTI, KTEROU PŘINÁŠÍ JÍZDA NA KOLE pohovoří šéfredaktorka Mgr. Sávka Chrpová

10. června v 18 hodin KONCERT Provošského farního sboru z Trutnova **COLAUDEMUS**
společně s pěveckým uskupením DTC

17. června v 18 hodin tradiční KONCERT Šmilensko přibevského sboru Šofjmir – Bendl
z Dolního Bousova a Sobotky se sbormistryní Pavlou Čahornovou, Terezií Štefánkovou
a hosty Pěveckým sborem Strany se sbormistryní Martinou Červenou

15. července v 19 hodin koncert KONCERT KLASICKÉ HUDBY
Soprán Věra Vildmanová, bariton Martin Štrouhal, klavírní doprovod Leona Štráteska

26. července v 19.00 a 21.00 hodin PROC PĚL MĚSÍCŮ SLECHTIC NA ČESTÁCH MEZI VÝCHODEM A ZÁPADEM
Literární-hudební pořad sestavený z autentických dokumentů v době: hudba, povídky
pod záštitou rodiny Čermákové z Dymokur v 80. výročí instalování páměťové na špičku Humprechtu
v den výročí ukázení 3. páměťové (rovně 1829)
Účinkují: Radek Hanuš - cembalo, Jana Vavrová - klavír, Míka Brázová Kolářová - housle,
Veronika Vildmanová - zpívá, Kamel Šišel - herman Červená u Chudenic, Dramaturg Eva Choujanská - Bilková

28. července ve 20 hodin KONCERT skupiny FROM

11. srpna mezi 20. - 22. hodin NOČNÍ PROMĚNKY s tajným programem

21. srpna ve 20 hodin KONCERT skupiny POKÁČ

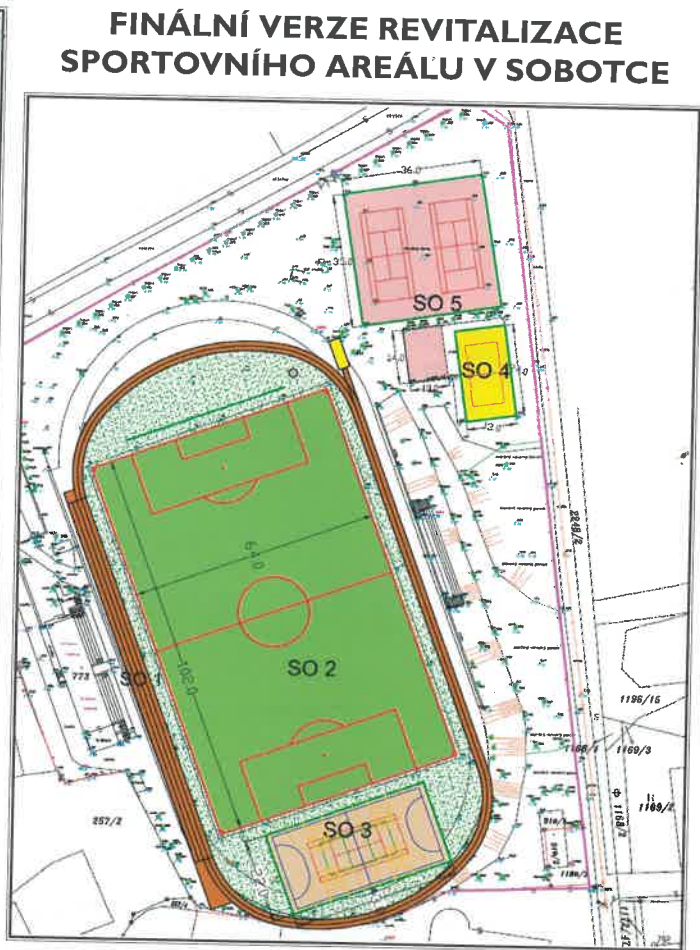
26. srpna HRÁDOZA MECKOU NOCI slavíme 80. výročí otevření zamku pro veřejnost

16. srpna POHÁDKOVÉ PODZÁMKY
loutkové představení Tři zlaté vlásky oděd Vavředa zahájí manželé Kateřina a Martin Katzarovi z Miletiče

18. srpna O HRODĚ POKŘE Aristokracie v českých zemích v době baroka
přednáška Pauly Vokáčové, autorky stejnojmenné knihy za hudebního doprovodu harfistky Kamilly Jozzové

29. září v 17 hodin SVATOVÁCLAVSKÉ HODOVÁNÍ
chcete avšak baroka představit paní Míka Kuntzmannová, autorka Barokní kuchyně
za hudebního doprovodu Pauly Marcinové - violončello

... CELOROČNÍ VYSTAVY ... ve druhém patře zámku: DOBRODRUZSTVÍ CYKLISTIKY
... v podkroví: GABRIEL NOVOTNÁ GORAZD TRAMPING V ČESKÉM RAJI

Městská knihovna Fráni Šrámka v Sobotce

Kroniky Sobotecka

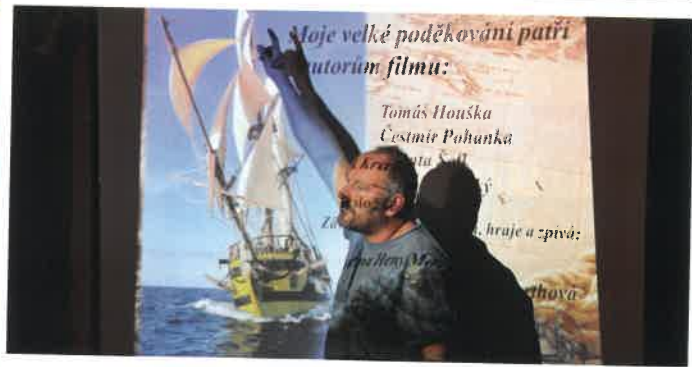
Jednodenní výstava soboteckých kronik
spojená s besedou

prom. historika Karola Bílka
nad kronikami Sobotky a připojených obcí.

Městská spořitelna v Sobotce
Pátek 28. dubna 2017

Výstava přístupná po celý den od 10:00 hod.,
začátek besedy v 18:00 hod.

Městská knihovna Fráni Šrámka, nám. Míru 4, 507 43 Sobotka
Tel: 481 571 110 E-mail: knihovna@sobotka.cz www.knihovnasobotka.cz

Beseda La Grace – kapitán lodi J. Dvorský – foto: L. Jenček ml.
<https://www.facebook.com/Fotografie.HI?fref=ts>

Panorama Sobotky – poznáte co chybí na fotografii? – foto: V. Macoun

DPS Sobotka – oslava MDŽ – foto: J. Hořák

Úspěšné družstvo šachistů ZŠ Sobotka

Kácení v Sobotce – foto: L. Jenček ml.
<https://www.facebook.com/Fotografie.HI/?fref=ts>

Trénink s olympioničkou, host ZŠ Sobotka
Miroslava Topinková Knapková – foto: R. Štaff

Beseda o zdravotnictví v Sobotce – foto: L. Jenček ml.

Karneval v MŠ Sobotka – foto: H. Reslová

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky – vydává MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO SOBOTKA, nám. Míru 3, 507 43 Sobotka
tel.: 493 571 618; e-mail: mks@sobotka.cz, www.sobotka.cz. Odpovědná redaktorka: Pavlína Havlová, redakční rada: Karol Bílek,
Jan Janatka, Marie Sekerová, Magdaléna Šrůtová, Radka Vokounová. Externí spolupracovníci Lubor Jenček ml., Ilona Jalovecká.

Grafická úprava a tisk: MS Polygrafie s. r. o., Horka 35, 294 01 Bakov nad Jizerou, www.ms-polygrafie.cz.

Uveřejněné příspěvky nemusí vyjadřovat názory redakční rady Zpravodaje. Za věcnou správnost odpovídají autoři příspěvků.

ISSN 12 12 – 7906; MK ČR E 11563. Uzávěrka dalšího čísla 24. 5. 2017.